EIROPAS KOPIENU KOMISIJA

Briselē, 6.7.2007
COM(2007) 387 galīgā redakcija

Priekšlikums

PADOMES LĒMUMAM

par konvencijas parakstīšanu starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti, Šveices Konfederāciju un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās

(iesniegusi Komisija)

PASKAIDROJUMA RAKSTS

1. Politiskais un juridiskais pamats

Eiropas Kopienu dalībvalstis ar Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti un Šveices Konfederāciju 1988. gada 16. septembrī parakstīja Lugāno Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās. Ar šo konvenciju, ko dēvē par „Lugāno Konvenciju", paplašināta EK dalībvalstu starpā noslēgtās 1968. gada Briseles Konvencijas par šo pašu tēmu noteikumu piemērošana konkrētām Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalstīm.

Sarunas par 1968. gada Briseles Konvencijas un 1988. gada Lugāno Konvencijas pārskatīšanu tika risinātas no 1998. līdz 1999. gadam *ad hoc* darba grupas ietvaros, kurā ietilpa arī Šveice, Norvēģija un Islande. Šo sarunu rezultātā tika pieņemts darba grupas sagatavotais konvencijas projekta teksts. Padome šo tekstu apstiprināja 1999. gada 27. un 28. maijā (*JUSTICIV 60*, 1999. gada 30. aprīlis).

Kopš Amsterdamas Līguma stāšanās spēkā 1999. gada 1. maijā jautājumi, uz kuriem attiecas 1968. gada Briseles Konvencija, ir kļuvuši par Kopienas politikas darbības jomu saskaņā ar EK līguma 61. panta c) punktu un 65. pantu. Tā rezultātā 1968. gada Briseles Konvencija tika pārvērsta regulā, jo īpaši Regulā (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās. Tajā pašā laikā tika modernizēti Briseles Konvencijas noteikumi un atzīšanas un izpildes sistēma tika padarīta ātrāka un efektīvāka.

Ņemot vērā paralēles starp „Briseles" (EK) un „Lugāno" režīmiem attiecībā uz jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, 1988. gada Lugāno Konvencija jāpielāgo tā, lai atspoguļotu „Briseles" režīma evolūciju. Jo īpaši, ir svarīgi sakārtot spriedumu atzīšanas un izpildes sistēmu, lai panāktu tādu pašu spriedumu aprites līmeni kā attiecīgajās EBTA valstīs.

Komisija 2002. gada 22. martā iesniedza ieteikumu Padomes lēmumam, kas ļautu Komisijai uzsākt sarunas par konvencijas pieņemšanu starp Kopienu un, pamatojoties uz Protokolu par tās nostāju, Dāniju, no vienas puses, un Islandi, Norvēģiju, Šveici un Poliju, no otras puses, par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, lai aizstātu 1988. gada 16. septembra Lugāno Konvenciju (SEC(2002) 298, galīgā redakcija).

Savā sanāksmē 2002. gada 14. un 15. oktobrī Padome pieņēma sarunu direktīvas, ar kurām Komisijai tiek atļauts uzsākt sarunas par jaunu Lugāno Konvenciju.

Sanāksmē 2003. gada 27. un 28. februārī Padome nolēma lūgt Eiropas Kopienu Tiesai sniegt atzinumu par to, vai jaunās Lugāno Konvencijas noslēgšana ir vienīgi Kopienas kompetencē, vai arī tās noslēgšana ietilpst kompetencē, ko savstarpēji dala Kopiena un dalībvalstis. Eiropas Kopienu Tiesa 2006. gada 7. februāra Atzinumā 1/03 ir paudusi viedokli, ka jaunās Lugāno Konvencijas noslēgšana ietilpst vienīgi Kopienas kompetencē.

Pēc Tiesas atzinuma sarunas tika atsāktas un pabeigtas Briselē 2007. gada 28. martā.

Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā par Dānijas nostāju Līguma par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līguma pielikumā, Dānija nepiedalās līguma IV sadaļā. Tādēļ Kopienas tiesību akti, kas pieņemti arī tādā jomā kā tiesu iestāžu sadarbība civillietās, nav saistoši vai piemērojami Dānijā. Rezultātā Dānija šajā sakarā piedalās kā jaunās Lugāno

Konvencijas līgumslēdzēja puse, nevis Eiropas Kopienas dalībvalsts Līdzīgi kā starp citām EK dalībvalstīm un Dānijas Karalisti Regulas (EK) Nr. 44/2001 noteikumi piemērojami no 2007. gada 1. jūlija saskaņā ar Briselē 2005. gada 19. oktobrī parakstīto Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās.

2. Sarunu rezultāti

Komisija risināja sarunas par jauno Lugāno Konvenciju atbilstoši Padomes sarunu direktīvām, saskaņojot savu darbību ar īpašo komiteju, ko Padome iecēlusi, lai palīdzētu Komisijai sarunu gaitā.

Tādējādi konvencija jo īpaši:

- vispārēji saskaņo konvencijas tekstu ar Regulas (EK) Nr. 44/2001 tekstu attiecībā uz noteikumiem par jurisdikciju un noteikumiem par atzīšanu un izpildi, ņemot vērā dažus nelielus grozījumus un precizējumus. Attiecībā uz šiem grozījumiem, kas saistīti ar konvencijas 22. panta 4. punktu, konvencijas ratifikācijas laikā EK paziņos, ka tā plāno precizēt Padomes Regulas (EK) Nr. 44/2001 22. panta 4. punkta darbības jomu, lai integrētu attiecīgo EKT praksi attiecībā uz tiesvedību, kas saistīta ar intelektuālā īpašuma tiesību reģistrāciju vai likumīgumu, tādējādi nodrošinot, ka tā ir paralēla konvencijas 22. panta 4. punktam. Šajā saistībā tiks iekļauta atsauce uz Komisijas uzsāktu pētījumu, lai izvērtētu Regulas (EK) Nr. 44/2001 piemērošanu;

- pielāgo konvencijas tekstu, lai tas atspoguļotu Eiropas Kopienas ekskluzīvo kompetenci noslēgt jauno Lugāno Konvenciju;

- pielāgo konvencijas tekstu, lai atspoguļotu Dānijas īpašo situāciju;

- izveido sistēmu Lugāno Konvencijas un Regulas (EK) Nr. 44/2001 dalītai piemērošanai, kas līdzinās tai sistēmai, kas paredzēta 1988. gada Lugāno Konvencijas 54.b pantā;

- ar 67. pantu ļauj līgumslēdzējām pusēm saglabāt un noslēgt starptautiskus nolīgumus par konkrētiem jautājumiem un paredz, ka šajā saistībā spriedumam, kam pamatā ir šāds nolīgums, var būt vajadzīgs papildu pamatojums atzīšanas un izpildes atteikumam EK dalībvalstī, ja atbildētāja domicils ir kādā no EK dalībvalstīm;

- 68. pantā paredz nosacījumus, saskaņā ar kuriem līgumslēdzējām pusēm ir atļauts saglabāt un noslēgt starptautiskus nolīgumus ar trešām valstīm, kas liedz tādu spriedumu atzīšanu un izpildi, ko taisījušas tiesas valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, attiecībā uz atbildētājiem, kuru domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir trešā valstī gadījumos, kad spriedumu var balstīt vienīgi uz pārspīlētu jurisdikcijas pamatojumu;

- paredz iespēju paplašināt jaunās konvencijas piemērošanu uz konkrētām ārpus Eiropas esošām teritorijām, kas ir daļa no dalībvalstu teritorijas vai par kuru ārlietām šādas dalībvalstis ir atbildīgas, lai saglabātu 1968. gada Briseles Konvencijas un 1988. gada Lugāno Konvencijas vēsturiski ģeogrāfisko piemērošanas mērogu. Šādas paplašinātas piemērošanas gadījumā, ciktāl tas attiecas uz Eiropas Kopienas dalībvalstu un šo ārpus Eiropas esošo teritoriju savstarpējām attiecībām, jaunā konvencija aizstāj 1968. gada Briseles Konvenciju;

- aizstās 1988. gada Lugāno Konvenciju, ņemot vērā pārejas noteikumus.

3. Secinājumi

Ņemot vērā sarunu pozitīvo rezultātu, Komisija iesaka Padomei pieņemt lēmumu par konvencijas parakstīšanu starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti, Šveices Konfederāciju un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās.

Priekšlikums

PADOMES LĒMUMAM

par konvencijas parakstīšanu starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti, Šveices Konfederāciju un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 61. panta c) punktu un saistībā ar 300. panta 2. punkta pirmo daļu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu[1],

tā kā:

(1) Eiropas Kopienu dalībvalstis 1988. gada 16. septembrī parakstīja starptautisku nolīgumu ar Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti un Šveices Konfederāciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (Lugāno Konvencija)[2], tādējādi attiecinot 1968. gada 27. septembra Briseles Konvencijas par šo pašu tēmu (Briseles Konvencija)[3] noteikumu piemērošanu arī uz Islandi, Norvēģiju un Šveici;

(2) sarunas par 1968. gada Briseles un 1988. gada Lugāno Konvencijas pārskatīšanu tika uzsāktas 1998. līdz 1999. gadā *ad hoc* darba grupas ietvaros, kurā ietilpa arī Šveice, Norvēģija un Islande. Šo sarunu rezultātā tika pieņemts darba grupas sagatavotais konvencijas projekta teksts, ko Padome apstiprināja 1999. gada 27. un 28. maijā;

(3) Regula (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās modernizēja Briseles Konvencijas noteikumus un padarīja atzīšanas un izpildes sistēmu ātrāku un efektīvāku;

(4) ņemot vērā paralēles starp Briseles Konvencijas un Lugāno Konvencijas režīmiem attiecībā uz jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, Lugāno Konvencijas noteikumiem būtu jābūt saskaņotiem ar Regulas (EK) Nr. 44/2001 noteikumiem, lai panāktu tādu pašu spriedumu aprites līmeni kā attiecīgajās EBTA valstīs;

(5) saskaņā ar Protokolu par Dānijas nostāju Līguma par Eiropas Savienību (ESL) un Eiropas Kopienas dibināšanas līguma pielikumā (EK līgums), Dānija nepiedalās EK līguma IV sadaļā; lai Lugāno Konvencijas noteikumus varētu piemērot Dānijai, tai būtu jāpiedalās kā līgumslēdzējai pusei jaunā konvencijā par šo pašu tēmu;

---

1 OV C , , . lpp.
2 OV L 319, 25.11.1988., 9. lpp.
3 OV L 299, 31.12.1972., 32. lpp. (konsolidētā versija).

(6) ar 2002. gada 27. septembra lēmumu Padome deva atļauju Komisijai risināt sarunas par konvencijas pieņemšanu starp Kopienu un, pamatojoties uz Protokolu par tās nostāju, Dāniju, no vienas puses, un Islandi, Norvēģiju, Poliju un Šveici, no otras puses, par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, lai aizstātu Lugāno Konvenciju;

(7) Komisija Kopienas vārdā ir apspriedusi šādu konvenciju ar Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti, Šveices Konfederāciju un Dānijas Karalisti;

(8) Apvienotā Karaliste un Īrija saskaņā ar 3. pantu Protokolā par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju Līguma par Eiropas Savienību un EK līguma pielikumā piedalās šā lēmuma pieņemšanā un piemērošanā;

(9) saskaņā ar 1. un 2. pantu iepriekš minētajā Protokolā par Dānijas nostāju Dānija nepiedalās šā lēmuma pieņemšanā, šis lēmums tai nav saistošs un nav jāpiemēro;

(10) konvencija, kas parafēta 2007. gada 28. martā, ir jāparaksta,

IR NOLĒMUSI ŠĀDI.

1. pants

Tādējādi Konvencija starp Kopienu un Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti un Šveices Konfederāciju, no vienas puses, un, pamatojoties uz Protokolu par Dānijas nostāju, Dānijas Karalisti, no otras puses, par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, ar kuru aizstāj 1988. gada 16. septembra Lugāno Konvenciju, ir apstiprināta Eiropas Kopienas vārdā, ar nosacījumu, ka minētā konvencija tiek noslēgta.

Konvencijas teksts ir pievienots šim lēmumam.

2. pants

Padomes priekšsēdētājam tādējādi tiek dota atļauja iecelt personu(-as), kuras ir pilnvarotas Eiropas Kopienas vārdā parakstīt Konvenciju starp Eiropas Kopienu un Islandes Republiku, Norvēģijas Karalisti, Šveices Konfederāciju un Dānijas Karalisti par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās.

Briselē,

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs

PIELIKUMS

KONVENCIJA

par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās

Lugāno, ...(datums)

PREAMBULA

Šīs konvencijas augstās Līgumslēdzējas puses,

apņemoties stiprināt to personu tiesisko aizsardzību, kuru mītnes vieta ir šo valstu teritorijā,

ņemot vērā to, ka šā mērķa labad jānosaka tiesu starptautiskā jurisdikcija, jāsekmē atzīšana un jāievieš ātra procedūra spriedumu, publisku aktu un izlīgumu izpildes nodrošināšanai,

apzinoties to starpā esošās saiknes, kas ekonomikas jomā atļautas Eiropas Kopienas un konkrētu Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalstu starpā noslēgtajos brīvās tirdzniecības nolīgumos,

ŅEMOT VĒRĀ:

– 1968. gada 27. septembra Briseles Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kurā grozījumi izdarīti ar Pievienošanās konvencijām atbilstoši Eiropas Savienības secīgai paplašināšanai;

– 1988. gada 16. septembra Lugāno Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas paplašina 1968. gada Briseles Konvencijas noteikumu piemērošanu attiecībā uz konkrētām Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalstīm;

– 2000. gada 22. decembra Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas aizstājusi iepriekšminēto Briseles Konvenciju;

– 2005. gada 19. oktobrī Briselē parakstīto Eiropas Kopienas un Dānijas Karalistes nolīgumu par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās;

pārliecībā, ka Regulā (EK) Nr. 44/2001 noteikto principu attiecināšana arī uz šā akta Līgumslēdzējām pusēm stiprinās tiesisko un ekonomisko sadarbību,

vēloties nodrošināt pēc iespējas vienādu šā akta interpretāciju,

šajā sakarā ir nolēmušas noslēgt šo Konvenciju un

IR VIENOJUŠĀS PAR TURPMĀKO.

I SADAĻA

PIEMĒROŠANAS JOMA

1. pants

1. Šo konvenciju piemēro civillietās un komerclietās neatkarīgi no tiesas iestādes būtības. Tā neattiecas uz nodokļu, muitas vai administratīvajām lietām.

2. Konvencija neattiecas uz:

(a) fizisko personu juridisko statusu vai juridisko rīcībspēju, īpašumtiesībām, ko rada laulību saites, testaments un mantošana;

(b) bankrotu, ar maksātnespējīgu uzņēmumu vai citu juridisko personu darbības izbeigšanu saistītām procedūrām, tiesas rīkojumiem, mierizlīgumiem un līdzīgām procedūrām;

(c) sociālo nodrošinājumu;

(d) šķīrējtiesu.

3. Šajā konvencijā termins „valsts, kurai ir saistoša šī konvencija" nozīmē jebkuru valsti, kas ir šīs konvencijas Līgumslēdzēja puse vai Eiropas Kopienas dalībvalsts. Tas var nozīmēt arī Eiropas Kopienu.

II SADAĻA

JURISDIKCIJA

1. iedaļa

Vispārīgi noteikumi

2. pants

1. Saskaņā ar šīs konvencijas noteikumiem, personas, kuru domicils ir kādā valstī, kam ir saistoša šī konvencija, neatkarīgi no viņu pilsonības, var iesūdzēt attiecīgās valsts tiesā.

2**.** Uz personām, kuru domicils ir valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, ja šīs personas nav šīs valsts pilsoņi, attiecas jurisdikcijas normas, ko piemēro attiecīgās valsts pilsoņiem.

3. pants

1. Personas, kuru domicils ir kādā no valstīm, kam ir saistoša šī konvencija, var iesūdzēt tiesā citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, vienīgi izmantojot šīs sadaļas 2. līdz 7. iedaļā noteiktās normas.

2. Jo īpaši pret tām nepiemēro I pielikumā noteiktās normas attiecībā uz valsts jurisdikciju.

4. pants

1. Ja atbildētāja domicils nav kādā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, katras valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesas jurisdikciju saskaņā ar 22. un 23. pantu nosaka attiecīgās valsts tiesību akti.

2. Pret šādu atbildētāju visas personas, kuru domicils ir kādā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, neatkarīgi no viņu pilsonības, šajā valstī var izmantot spēkā esošās jurisdikcijas normas, un jo īpaši I pielikumā norādītās, tāpat kā attiecīgās valsts pilsoņi.

2. iedaļa

Īpašā jurisdikcija

5. pants

Personu, kuras domicils ir kādā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, var iesūdzēt:

1. (a) lietās, kas attiecas uz līgumiem – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesā;

(b) šajā noteikumā un ja vien nav citāda vienošanās, attiecīgās saistības izpildes vieta ir:

- preču tirgošanas gadījumā – vieta valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā saskaņā ar līgumu preces tika piegādātas vai būtu bijis jāpiegādā,

- pakalpojumu sniegšanas gadījumā – vieta valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, kur saskaņā ar līgumu pakalpojums tika sniegts vai būtu bijis jāsniedz;

(c) ja nepiemēro b) apakšpunktu, tad piemēro a) apakšpunktu;

2. lietās, kas attiecas uz uzturēšanu –

(a) personas, kurai piešķirtas tiesības uz uzturu, domicila vai pastāvīgās dzīvesvietas tiesā, vai

(b) tajā tiesā, kuras jurisdikcijā saskaņā ar tās tiesību aktiem norit tiesvedība par personas statusu, ja jautājums par uzturēšanu tiek izskatīts papildus šai tiesvedībai, ja vien šīs jurisdikcijas pamatā nav tikai vienas iesaistītās personas pilsonība, vai

(c) tajā tiesā, kuras jurisdikcijā saskaņā ar tās tiesību aktiem norit tiesvedība par vecāku atbildību, ja jautājums par uzturēšanu tiek izskatīts papildus šai tiesvedībai, ja vien šīs jurisdikcijas pamatā nav tikai vienas iesaistītās personas pilsonība;

3. lietās, kas attiecas uz kaitējumu, neatļautu rīcību vai kvazi-deliktu – tās vietas tiesā, kur kaitējums noticis vai var notikt;

4. attiecībā uz civilprasību par zaudējumu atlīdzināšanu vai agrākā stāvokļa atjaunošanu, kuras pamatā ir lēmums par kriminālprocesa uzsākšanu – iztiesāšanā iesaistītajā tiesā, ciktāl civillietu izskatīšana ir šīs tiesas jurisdikcijā atbilstīgi tās tiesību aktiem;

5. attiecībā uz strīdiem, kas rodas kādas filiāles, aģentūras vai cita uzņēmuma darbības dēļ – filiāles, aģentūras vai cita uzņēmuma atrašanās vietas tiesā;

6. kā ar statūtiem vai rakstisku aktu izveidota, vai mutiski izveidota un rakstiski apliecināta tresta dibinātāju, pilnvaroto vai labuma guvēju – tiesās tajā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā ir tresta domicils;

7. attiecībā uz strīdiem par atlīdzības maksājumiem, kas pieprasīti saistībā ar izglābtu kravu – tiesā, kuras jurisdikcijā ir teritorija, kurā minētā krava:

(a) ir aizturēta, lai nodrošinātu šādu maksājumu; vai

(b) varētu tikt šādi aizturēta, taču par to ir iemaksāta drošības nauda vai sniegta cita garantija;

ar nosacījumu, ka šo noteikumu piemēro tikai, ja tiek apgalvots, ka atbildētājs ir ieinteresēts kravā vai bija ieinteresēts tās glābšanas brīdī.

6. pants

Personu, kuras domicils ir kādā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, var iesūdzēt arī:

1. ja šī persona ir viena no vairākiem apsūdzētajiem – tās vietas tiesā, kurā kādam no apsūdzētajiem ir domicils, ar nosacījumu, ka prasības ir tik cieši saistītas, ka ir lietderīgi tās izskatīt un izspriest kopā, lai novērstu nesavienojamu spriedumu risku, ko rada atsevišķa tiesvedība;

2. kā trešo personu lietā par garantiju vai galvojumu vai jebkurā citā tiesvedībā pēc trešo personu pieteikuma – tiesā, kurā ierosināta pamattiesvedība, ja vien tā nav ierosināta vienīgi ar mērķi atņemt tās tiesas jurisdikciju, kas būtu kompetenta šīs personas lietā;

3. ar pretprasību, kas iesniegta par to pašu līgumu vai faktiem, kas bija pamatprasības pamatā – tiesā, kurā izskata pamatprasību;

4. lietās, kas attiecas uz līgumu, ja prasību var apvienot ar prasību pret to pašu atbildētāju jautājumos par lietu tiesībām saistībā ar nekustamu īpašumu – tās līgumslēdzējas valsts tiesā, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā atrodas īpašums.

7. pants

Ja, izmantojot šo konvenciju, tās valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesas jurisdikcijā ir prasības attiecībā uz atbildību par kuģa izmantošanu vai ekspluatāciju, minētās tiesas vai jebkuras citas tiesas, kas saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem šai nolūkā veic aizvietošanu, jurisdikcijā ir arī prasības par šādas atbildības ierobežošanu.

3. iedaļa

Jurisdikcija lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu

8. pants

Lietās, kas attiecas uz apdrošināšanu, jurisdikciju nosaka ar šo iedaļu, neierobežojot 4. pantu un 5. panta 5. punktu.

9. pants

1. Apdrošinātāju, kura domicils ir valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, var iesūdzēt:

(a) tiesās tajā valstī, kurā ir viņa domicils; vai

(b) citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, ja prasību iesniedzis apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs – tās vietas tiesās, kur ir prasītāja domicils;

(c) ja viņš ir kopapdrošinātājs – tiesā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā ir ierosināta tiesvedība pret galveno apdrošinātāju.

2. Uzskata, ka apdrošinātājam, kura domicils nav valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, bet kam ir filiāle, aģentūra vai cits uzņēmums vienā no valstīm, kurām ir saistoša šī konvencija, strīdos, kas rodas filiāles, aģentūras vai uzņēmuma darbību dēļ, minētajā valstī ir domicils.

10. pants

Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu vai nekustamā īpašuma apdrošināšanu, apdrošinātāju turklāt var iesūdzēt tās vietas tiesās, kur noticis kaitējums. Šo pašu normu piemēro, ja uz kustamo un nekustamo īpašumu attiecas tā pati apdrošināšanas polise un abus nelabvēlīgi ietekmējis viens un tas pats gadījums.

11. pants

1. Attiecībā uz atbildības apdrošināšanu, apdrošinātāju, ja tiesas prakse to atļauj, var arī piesaistīt tiesvedībai, ko pret apdrošināto ierosinājusi cietusī puse.

2. Šīs konvencijas 8., 9. un 10. pantu piemēro prasībām, ko ierosinājusi cietusī puse tieši pret apdrošinātāju, ja šādas tiešas prasības ir atļautas.

3. Ja tiesību akti, kas reglamentē šādas tiešas prasības, nosaka, ka apdrošinājuma ņēmēju vai apdrošināto var piesaistīt kā pusi prasībā, viņi atrodas tās pašas tiesas jurisdikcijā.

12. pants

1. Neierobežojot 11. panta 3. punktu, apdrošinātājs var ierosināt tiesvedību tikai tās valsts tiesās, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā atrodas atbildētāja domicils un neatkarīgi no tā, vai atbildētājs ir apdrošinājuma ņēmējs, apdrošinātais vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējs.

2. Šīs iedaļas noteikumi neietekmē tiesības iesniegt pretprasību tiesā, kurā, saskaņā ar šo iedaļu, izskata pamatprasību.

13. pants

Atkāpties no šīs iedaļas noteikumiem var tikai saskaņā ar vienošanos:

1. ko noslēdz pēc strīda sākuma; vai

2. kas ļauj apdrošinājuma ņēmējam, apdrošinātajam vai apdrošināšanas atlīdzības saņēmējam ierosināt tiesvedību citā tiesā, nevis šajā iedaļā norādītajā; vai

3. kas ir noslēgta starp apdrošinājuma ņēmēju un apdrošinātāju, kuriem abiem līguma slēgšanas brīdī ir domicils vai pastāvīga dzīvesvieta tajā pašā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, un kas piešķir jurisdikciju šīs valsts tiesām, pat ja kaitējums notiktu ārvalstīs, ar nosacījumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā attiecīgās valsts tiesību aktiem; vai

4. kas ir noslēgta ar apdrošinājuma ņēmēju, kura domicils nav valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, izņemot, ciktāl apdrošināšana ir obligāta vai attiecas uz nekustamo īpašumu valstī, kurai ir saistoša šī konvencija; vai

5. kas ir saistīta ar apdrošināšanas līgumu, ciktāl tas attiecas uz vienu vai vairākiem 14. pantā minētajiem riskiem.

14. pants

Riski, kas minēti 13. panta 5. punktā, ir šādi:

1. visi zaudējumi vai bojājumi, kas nodarīti:

(a) jūras kuģiem, iekārtām, kas atrodas atklātā jūrā vai tāljūrā, vai gaisa kuģiem, un kas rodas tādu briesmu rezultātā, kas saistītas ar to komerciālu izmantošanu;

(b) precēm tranzītā, izņemot pasažieru bagāžu, ja tranzītā ietilpst pārvadājumi ar šādiem kuģiem vai gaisa kuģiem;

2. jebkāda atbildība, izņemot atbildību par pasažieriem nodarītajiem miesas bojājumiem vai pasažieru bagāžas nozaudēšanu vai tās bojājumiem:

(a) kas rodas 1. punkta a) apakšpunktā minēto kuģu, iekārtu vai gaisa kuģu izmantošanas vai ekspluatācijas rezultātā, ciktāl attiecībā uz pēdējiem tās valsts tiesību akti, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā šāds gaisa kuģis ir reģistrēts, neaizliedz vienošanos par jurisdikciju attiecībā uz šādu risku apdrošināšanu;

(b) par 1. punkta b) apakšpunktā minēto tranzīta preču radīto zaudējumu vai bojājumu;

3. jebkādi finansiāli zaudējumi, kas ir saistīti ar 1. punkta a) apakšpunktā minēto kuģu, iekārtu vai gaisa kuģu izmantošanu vai ekspluatāciju, cita starpā, kravas vai frakts līguma zaudējums;

4. jebkādi riski vai intereses, kas saistītas ar 1. līdz 3. punktā minētajiem riskiem;

5. neatkarīgi no 1. punkta līdz 4. punktam, visi lielie riski.

4. iedaļa

Jurisdikcija patērētāju līgumos

15. pants

1. Lietās, kas saistītas ar līgumiem, kurus persona – patērētājs – noslēgusi tādiem mērķiem, kas var būt uzskatāmi par nesaistītiem ar viņa arodu vai profesiju, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neierobežojot 4. pantu un 5. panta 5. punktu, ja:

(a) tas ir līgums par preču tirdzniecību ar nomaksu pa daļām; vai

(b) tas ir līgums par aizdevumu, kas atmaksājams pa daļām, vai jebkāda cita veida kredītu, kas izsniegts, lai finansētu preču tirdzniecību; vai

(c) visos citos gadījumos – ja līgums ir noslēgts ar personu, kas veic komercdarbību vai piekopj arodu patērētāja domicila valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, vai jebkādā veidā novirza šādas darbības uz šo valsti vai vairākām valstīm, tostarp uz attiecīgo valsti, un līgums ietilpst šādu darbību jomā.

2. Ja patērētājs noslēdz līgumu ar kādu personu, kuras domicils nav valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, bet šai personai ir filiāle, aģentūra vai cits uzņēmums vienā no valstīm, kurām ir saistoša šī konvencija,, strīdos, ko izraisa filiāles, aģentūras vai uzņēmuma darbība, uzskata, ka attiecīgās personas domicils ir šajā valstī.

3. Šī iedaļa neattiecas uz transporta līgumiem, izņemot līgumus, kas paredz apvienot ceļošanu un izmitināšanu par kopīgu cenu.

16. pants

1. Patērētājs var ierosināt tiesvedību pret otru līgumslēdzēju personu vai nu tiesās tajā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā ir minētās puses domicils, vai arī patērētāja domicila vietas tiesās.

2. Otra līgumslēdzēja persona var ierosināt tiesvedību pret patērētāju tikai tās valsts tiesās, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā ir patērētāja domicils.

3. Šis pants neietekmē tiesības iesniegt pretprasību tiesā, kurā, saskaņā ar šo iedaļu, izskata pamatprasību.

17. pants

Atkāpties no šīs iedaļas noteikumiem var tikai saskaņā ar vienošanos:

1. ko noslēdz pēc strīda sākuma; vai

2. kas ļauj patērētājam ierosināt tiesvedību citās tiesās, nevis šajā iedaļā norādītajās; vai

3. kas ir noslēgta starp patērētāju un citu līgumslēdzēju personu, kuriem abiem līguma slēgšanas laikā ir domicils vai pastāvīga dzīvesvieta tajā pašā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, un kas piešķir jurisdikciju attiecīgās valsts tiesām, ar nosacījumu, ka šāda vienošanās nav pretrunā attiecīgās valsts tiesību aktiem.

5. iedaļa

Jurisdikcija attiecībā uz atsevišķiem darba līgumiem

18. pants

1. Lietās, kas attiecas uz atsevišķiem darba līgumiem, jurisdikciju nosaka šajā iedaļā, neierobežojot 4. pantu un 5. panta 5. punktu.

2. Ja darbinieks noslēdz atsevišķu darba līgumu ar darba devēju, kura domicils nav valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, bet darba devējam ir filiāle, aģentūra vai cits uzņēmums vienā no valstīm, kurai ir saistoša šī konvencija, strīdos, ko izraisa filiāles, aģentūras vai uzņēmuma darbība, uzskata, ka attiecīgā darba devēja domicils ir šajā valstī.

19. pants

Darba devēju, kura domicils ir valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, var iesūdzēt:

1. tiesās tajā valstī, kurā ir viņa domicils; vai

2. citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija:

(a) tiesā tajā vietā, kur darbinieks pastāvīgi veic darbu, vai tiesā tajā vietā, kur viņš to veicis pēdējoreiz, vai

(b) ja darbinieks pastāvīgi neveic vai neveica darbu vienā valstī – tiesā tajā vietā, kur atrodas vai atradās uzņēmums, kas pieņēma darbinieku darbā.

20. pants

1. Darba devējs var ierosināt tiesvedību tiesās tikai tajā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā ir darbinieka domicils.

2. Šīs iedaļas noteikumi neietekmē tiesības iesniegt pretprasību tiesā, kurā, saskaņā ar šo iedaļu, izskata pamatprasību.

21. pants

Atkāpties no šīs iedaļas noteikumiem var tikai saskaņā ar vienošanos par jurisdikciju:

1. ko noslēdz pēc strīda sākuma; vai

2. kas ļauj darbiniekam ierosināt tiesvedību citās tiesās, nevis šajā iedaļā norādītajās.

6. iedaļa

Izņēmuma jurisdikcija

22. pants

Šādām tiesām ir izņēmuma jurisdikcija neatkarīgi no domicila:

1. tiesvedībā, kuras priekšmets ir jautājumi par lietu tiesībām saistībā ar nekustamu īpašumu vai nekustamā īpašuma noma/īre – tās valsts tiesas, kurai ir saistoša šī konvencija un kurās atrodas īpašums.

Tomēr tiesvedībā, kuras priekšmets ir nekustamā īpašuma noma/īre, kas noslēgta pagaidu privātai izmantošanai ne ilgāk kā sešus mēnešus pēc kārtas, jurisdikcija ir arī tās valsts tiesām, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā ir atbildētāja domicils, ar nosacījumu, ka īrnieks ir fiziska persona un īpašnieka un īrnieka domicils ir vienā un tajā pašā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija;

2. tiesvedībā, kuras priekšmets ir uzņēmējsabiedrību, citu juridisku personu vai fizisku vai juridisku personu apvienību izveides likumība, to anulēšana vai likvidēšana, vai to pārvaldes struktūru pieņemto lēmumu likumīgums – tās valsts tiesām, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā atrodas uzņēmējsabiedrības, juridiskas personas vai apvienības mītne. Lai noteiktu šo mītni, tiesa piemēro starptautisko privāttiesību normas;

3. tiesvedībā, kuras priekšmets ir ierakstu valsts reģistros likumīgums – tās valsts tiesām, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā glabājas reģistrs;

4. tiesvedībā attiecībā uz tādu patentu, preču zīmju, dizainparaugu vai citu līdzīgu tiesību reģistrāciju vai spēkā esamību, kas jādeponē vai jāreģistrē, neatkarīgi no tā, vai jautājums kļuvis aktuāls tiesā iesniegtas prasības vai aizstāvības rezultātā – tās valsts tiesām, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā deponēšana vai reģistrācija ir pieteikta, veikta, vai kurā to uzskata par veiktu saskaņā ar kāda Kopienas akta vai starptautiskas konvencijas noteikumiem.

Neierobežojot Eiropas Patentu biroja jurisdikciju saskaņā ar Konvenciju par Eiropas patentu piešķiršanu, kas parakstīta 1973. gada 5. oktobrī Minhenē, tiesām katrā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, neatkarīgi no domicila ir izņēmuma jurisdikcija tiesvedībā par jebkura attiecīgajai valstij piešķirtā Eiropas patenta reģistrāciju vai likumīgumu neatkarīgi no tā, vai jautājums kļuvis aktuāls tiesā iesniegtas prasības vai aizstāvības rezultātā.

5. tiesvedībā attiecībā uz spriedumu izpildi – tās valsts tiesām, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā spriedums ticis izpildīts vai ir jāizpilda.

7. iedaļa

Vienošanās par jurisdikciju

<u>23. pants</u>

1. Ja puses, no kurām vienai vai vairākām domicils ir valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, vienojas par kādas valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesu(–ām), kurai(–ām) piekritīgi visi strīdi, kas radušies vai varētu rasties saistībā ar konkrētām tiesiskām attiecībām, jurisdikcija ir šai tiesai vai tiesām. Tā ir izņēmuma jurisdikcija, ja vien puses nav vienojušās citādi. Šāda vienošanās, kas piešķir jurisdikciju, ir:

(a) rakstiska vai mutiska ar apliecinājumu rakstiski; vai

(b) tādā formā, kas atbilst pušu starpā izveidotajai praksei; vai

(c) starptautiskajā tirdzniecībā vai komercdarbībā – tādā formā, kas atbilst praksei, par ko puses zina vai pusēm būtu vajadzējis zināt un ko konkrētajā tirdzniecībā vai komercdarbībā iesaistītās attiecīgā līguma veida līgumslēdzējas puses šādā tirdzniecībā vai komercdarbībā plaši pazīst un regulāri ievēro.

2. Jebkurš paziņojums, izmantojot elektroniskus līdzekļus, kas paliekoši reģistrē vienošanos, ir līdzvērtīgs „rakstiskam”.

3. Ja šādu vienošanos noslēdz puses, no kurām nevienai domicils nav valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesas citās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, nevar izskatīt strīdu, ja vien izvēlētā tiesa vai tiesas nav atteikušās no jurisdikcijas.

4**.** Tiesai vai tiesām valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, kam ar tresta dibināšanas aktu ir piešķirta jurisdikcija, ir izņēmuma jurisdikcija jebkurā tiesvedībā, kas ierosināta pret tresta dibinātāju, pilnvaroto vai labuma guvēju, ja ir skartas šo personu attiecības vai tiesības vai saistības tresta ietvaros.

5. Nolīgumam vai tresta dibināšanas akta noteikumiem, ar ko piešķir jurisdikciju, nav likumīga spēka, ja tie ir pretrunā 13., 17. vai 21. panta noteikumiem vai ja tiesām, kuru jurisdikciju tie izslēdz, ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 22. pantu.

24. pants

Papildus jurisdikcijai, kas atvasināta no citiem šīs konvencijas noteikumiem, jurisdikcija ir tiesai, kurā atbildētājs ierodas, tajā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija. Šo normu nepiemēro, ja atbildētājs ieradies, lai apstrīdētu jurisdikciju, vai ja citai tiesai ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 22. pantu.

8. iedaļa

Jurisdikcijas un pieņemamības pārbaude

25. pants

Ja tiesa valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, saņem lietu, kura ir galvenokārt saistīta ar lietu, kurā citas valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesām ir izņēmuma jurisdikcija saskaņā ar 22. pantu, tā pēc pašas ierosmes paziņo, ka tai nav jurisdikcijas.

26. pants

1. Ja atbildētājs, kura domicils ir vienā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, tiek iesūdzēts tiesā citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, un neierodas tiesā, tiesa pēc pašas ierosmes paziņo, ka tai nav jurisdikcijas, ja vien jurisdikciju neatvasina no šīs konvencijas noteikumiem.

2. Tiesa pārtrauc lietas izskatīšanu, kamēr nav pierādīts, ka atbildētājs laikus ir varējis saņemt dokumentu par lietas ierosināšanu vai līdzvērtīgu dokumentu, lai varētu nodrošināt sev aizstāvību vai, ka šajā sakarā ir veikti visi vajadzīgie pasākumi.

3. 2. punkta noteikumu vietā piemēro 1965. gada 15. novembra Hāgas Konvencijas par tiesas un ārpustiesas civillietu un komerclietu dokumentu izsniegšanu ārvalstīs 15. panta noteikumus, ja dokuments, kas ir pamatā lietas ierosināšanai, vai līdzvērtīgs dokuments bija jāpārsūta uz ārvalstīm saskaņā ar minēto konvenciju.

4. Eiropas Kopienas dalībvalstis, kurām ir saistoša Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1348/2000 vai 2005. gada 19. oktobrī Briselē parakstītais Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par tiesas un ārpustiesas civillietu un komerclietu dokumentu izsniegšanu, savstarpējās attiecībās piemēro minētās regulas 19. panta noteikumu, ja dokuments, uz kura pamata tiek ierosināta lieta, vai līdzvērtīgs dokuments bija jānosūta saskaņā ar minēto regulu vai nolīgumu.

9. iedaļa

Ar *lis pendens* saistītas prasības

27. pants

1. Ja prasības par vienu un to pašu pamatu un priekšmetu starp tām pašām pusēm ceļ tiesās dažādās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, visas pārējās tiesas, izņemot tiesu, kurā pirmajā iesniegta lieta, pēc pašu iniciatīvas aptur lietas izskatīšanu, līdz tiek noskaidrota jurisdikcija tai tiesai, kurā pirmajā lieta iesniegta.

2. Ja tiek konstatēta pirmās iesaistītās tiesas jurisdikcija, jebkurai citai tiesai, kas nav pirmā iesaistītā tiesa, jāatsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai.

28. pants

1. Ja saistītas prasības tiek izskatītas tiesās dažādās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, visas tiesas, izņemot tiesu, kurā pirmajā iesniegta lieta, var apturēt lietas izskatīšanu.

2. Ja šīs prasības izskata pirmajā instancē, visas pārējās tiesas, izņemot to, kurā pirmajā iesniegta lieta, pēc kādas puses pieprasījuma var atteikties no jurisdikcijas, ja minētās prasības ir tās tiesas jurisdikcijā, kurā pirmajā iesniegta lieta, un tās tiesību akti ļauj šīs prasības konsolidēt.

3. Šajā pantā prasības uzskata par saistītām, ja tās ir tik cieši saistītas, ka ir lietderīgi tās izskatīt un izlemt kopā, lai novērstu nesavienojamu spriedumu pieņemšanas risku, ko rada atsevišķa tiesvedība.

29. pants

Ja prasība nonāk vairāku tiesu izņēmuma jurisdikcijā, visas citas tiesas, kas nav pirmā iesaistītā tiesa, atsakās no jurisdikcijas par labu pirmajai.

30. pants

Šajā iedaļā uzskata, ka tiesa ir iesaistīta:

1. laikā, kad dokuments, kas ir pamatā lietas ierosināšanai, vai līdzvērtīgs dokuments ir iesniegts tiesā, ar nosacījumu, ka prasītājs pēc tam ir veicis pasākumus, kas viņam bija jāveic, lai atbildētājam nosūtītu sūtījumu; vai

2. ja dokuments jānosūta pirms iesniegšanas tiesā laikā, kad to saņem iestāde, kas ir atbildīga par nosūtīšanu, ar nosacījumu, ka prasītājs pēc tam ir veicis visus pasākumus, kas viņam bija jāveic, lai dokumentu iesniegtu tiesā.

10. iedaļa

Pagaidu pasākumi, tai skaitā aizsardzības pasākumi

31. pants

Pieteikumu var iesniegt tiesās valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, tādiem pagaidu pasākumiem, tostarp aizsardzības pasākumiem, kurus attiecīgajā valstī paredz tiesību akti, pat ja saskaņā ar šo konvenciju lietas būtība ir citas valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesu jurisdikcijā.

III SADAĻA

ATZĪŠANA UN IZPILDE

32. pants

Šajā konvencijā „spriedums" ir jebkurš spriedums, kas pieņemts tiesā vai tribunālā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, neatkarīgi no sprieduma nosaukuma, tostarp dekrēts, rīkojums, lēmums vai izpildraksts, kā arī izmaksu vai izdevumu noteikšana, ko veic tiesas ierēdnis.

1. iedaļa

Atzīšana

33. pants

1. Spriedums, kas pieņemts valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, bez kādas īpašas procedūras atzīstams pārējās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija.

2. Jebkura ieinteresētā puse, kas sprieduma atzīšanu uzskata par galveno jautājumu strīdā, saskaņā ar šīs sadaļas 2. un 3. iedaļā noteiktajām procedūrām var iesniegt pieprasījumu sprieduma atzīšanai.

3. Ja lietas izskatīšanas rezultāts tiesā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, ir atkarīgs no saistīta jautājuma noskaidrošanas par atzīšanu, attiecīgais jautājums ir šīs tiesas jurisdikcijā.

34. pants

Spriedumu neatzīst:

1. ja šāda atzīšana ir klaji pretrunā tās valsts sabiedriskajai kārtībai, kurā atzīšana tiek prasīta;

2. ja tas pieņemts aizmuguriski — ja atbildētājam dokuments, uz kura pamata ierosināta lieta, vai līdzvērtīgs dokuments nav nodots savlaicīgi, lai viņš varētu nodrošināt sev aizstāvību, ja vien atbildētājs nav uzsācis sprieduma apstrīdēšanas procedūru, kad to bija iespējams darīt;

3. ja tas ir pretrunā spriedumam, kas pieņemts to pašu pušu strīdā valstī, kurā tiek prasīta atzīšana;

4. ja tas ir pretrunā agrākam spriedumam, kas pieņemts citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, vai kādā trešā valstī, un kas saistīts ar to pašu prasību to pašu pušu starpā, ar nosacījumu, ka agrākais spriedums atbilst nosacījumiem tā atzīšanai valstī, kurā to izpilda.

35. pants

1. Turklāt spriedumu neatzīst, ja tas ir pretrunā II sadaļas 3., 4. vai 6. iedaļai, kā arī 68. pantā paredzētajā gadījumā. Spriedumu turklāt var atteikt atzīt jebkurā gadījumā, kas paredzēts 64. panta 3. punktā vai 67. panta 4. punktā.

2. Izskatot jurisdikcijas pamatojumu iepriekšējā punktā minētajā gadījumā, tiesai vai iestādei, kurā iesniegta prasība, ir saistoši konstatētie fakti, kas ir pamatā izcelsmes valsts tiesas jurisdikcijai.

3. Saskaņā ar 1. punktu izcelsmes valsts tiesas jurisdikcija nav apstrīdama. 34. panta 1. punktā minēto sabiedriskās kārtības pārbaudi nevar piemērot normām, kas saistītas ar jurisdikciju.

36. pants

Nekādos apstākļos ārvalstīs pieņemts spriedums nav pārskatāms pēc būtības.

37. pants

1. Tiesa valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā tiek prasīts atzīt spriedumu, kas pieņemts citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, drīkst pārtraukt iztiesāšanu, ja spriedums ir pārsūdzēts parastā kārtā.

2. Tiesa valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā tiek prasīts atzīt spriedumu, kas pieņemts Īrijā vai Apvienotajā Karalistē, drīkst pārtraukt iztiesāšanu, ja izcelsmes valstī ir atlikta izpildīšana, pamatojoties uz pārsūdzību.

2. iedaļa

Izpilde

38. pants

1. Spriedums, kas pieņemts un izpildāms valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, jāizpilda citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās personas pieprasījuma spriedums ir pasludināts par izpildāmu šajā valstī.

2. Bet Apvienotajā Karalistē šāds spriedums izpildāms Anglijā, Velsā un Skotijā, vai Ziemeļīrijā tad, kad pēc jebkuras ieinteresētās personas pieprasījuma tas reģistrēts izpildei attiecīgajā Apvienotās Karalistes daļā.

39. pants

1. Pieprasījumu iesniedz II pielikuma sarakstā norādītajā tiesā vai kompetentajā iestādē.

2. Vietējo jurisdikciju nosaka, atsaucoties uz tās personas domicila vietu, pret kuru tiek pieprasīta izpildīšana, vai arī uz izpildes vietu.

40. pants

1. Prasības iesniegšanas procedūru nosaka tās valsts tiesību akti, kurā pieprasīta izpilde.

2. Prasītājam jānorāda adrese sūtījumiem tās tiesas jurisdikcijas teritorijā, kurā prasība iesniegta. Ja tomēr tās valsts tiesību akti, kurā pieprasīta izpilde, neparedz norādīt šādu adresi, iesniedzējam jāieceļ pārstāvis *ad litem*.

3. Pieprasījumam pievienojami 53. pantā minētie dokumenti.

41. pants

Spriedumu pasludina par izpildāmu tūlīt pēc 53. pantā minēto formalitāšu izpildes, neveicot pārbaudes saskaņā ar 34. un 35. pantu. Persona, pret kuru celta izpildes prasība, šajā tiesvedības posmā nav tiesīga iesniegt paskaidrojumus pieprasījuma sakarā.

42. pants

1. Lēmumu par izpildāmības deklarācijas prasību nekavējoties dara zināmu prasības iesniedzējam saskaņā ar kārtību, kāda noteikta valstī, kurā celta izpildes prasība.

2. Izpildāmības deklarāciju nosūta personai, pret kuru celta izpildes prasība, pievienojot spriedumu, ja tas šai personai jau nav nosūtīts.

43. pants

1. Visas puses var pārsūdzēt lēmumu par izpildāmības deklarācijas pieprasījumu.

2. Pārsūdzību iesniedz tiesā, kas norādīta III pielikuma sarakstā.

3. Pārsūdzību izskata saskaņā ar normām, kas reglamentē kārtību pretrunu gadījumos.

4. Ja persona, pret kuru celta izpildes prasība, neierodas apelācijas tiesā uz lietas izskatīšanu saistībā ar pārsūdzību, ko ierosinājis prasītājs, piemēro 26. panta 2. līdz 4. punktu, pat ja pusei, pret kuru celta izpildes prasība, domicils nav nevienā no valstīm, kurai ir saistoša šī konvencija.

5. Pārsūdzība pret izpildāmības deklarāciju jāiesniedz mēneša laikā pēc paziņojuma piesūtīšanas. Ja persona, pret kuru celta izpildīšanas prasība, pastāvīgi dzīvo valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, bet, kas nav tā pati valsts, kurā šī persona nāca klajā ar izpildāmības deklarāciju, pārsūdzības termiņš ir divi mēneši, un tas sākas dienā, kad persona vai nu personiski saņēmusi sūtījumu, vai tas piesūtīts tās dzīvesvietā. Termiņu nedrīkst pagarināt attāluma dēļ.

44. pants

Spriedumu pēc pārsūdzības var apstrīdēt vienīgi ar IV pielikumā minēto pārsūdzību.

45. pants

1. Tiesa, kurā pārsūdzība ir iesniegta saskaņā ar 43. vai 44. pantu, atsakās no izpildāmības deklarācijas vai to atceļ tikai ar vienu no 34. un 35. pantā noteiktajiem pamatojumiem. Lēmumu tā pieņem nekavējoties.

2. Nekādos apstākļos ārvalstīs pieņemts spriedums nav pārskatāms pēc būtības.

46. pants

1. Tiesa, kurā pārsūdzība iesniegta saskaņā ar 43. vai 44. pantu, pēc tās persona prasības pieteikuma, pret kuru celta izpildīšanas prasība, pārtrauc tiesvedību, ja spriedums ir pārsūdzēts parastajā kārtībā izcelsmes valstī vai šādas pārsūdzības termiņš vēl nav beidzies; otrajā gadījumā tiesa var nolikt termiņu, kurā šāda pārsūdzība iesniedzama.

2. Ja spriedums ir pieņemts Īrijā vai Apvienotajā Karalistē, jebkurš izcelsmes valstī pieejamais pārsūdzības veids traktējams kā parasta pārsūdzība 1. punkta nozīmē.

3. Tiesa var arī noteikt, ka izpilde ir atkarīga no tiesas noteiktās drošības naudas iemaksas.

47. pants

1. Ja spriedums jāatzīst saskaņā ar šo konvenciju, nekas nekavē pieteicēju izmantot pagaidu pasākumus, tostarp aizsardzības pasākumus, saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem, kurā iesniegta prasība, un bez 41. pantā minētās izpildāmības deklarācijas.

2. Izpildāmības deklarācija dod tiesības veikt jebkādus aizsardzības pasākumus.

3. Laika posmā, kas noteikts izpildāmības deklarācijas pārsūdzībai saskaņā ar 43. panta 5. punktu, un līdz jebkuras šādas pārsūdzības noteikšanai nedrīkst veikt izpildes pasākumus, izņemot aizsardzības pasākumus pret tās puses īpašumu, pret kuru celta izpildes prasība.

48. pants

1. Ja spriedums ir pieņemts ārvalstīs par vairākām lietām un par visām lietām nav iespējams izdot izpildāmības deklarāciju, tiesa vai kompetentā iestāde to izdod par vienu vai vairākām lietām.

2. Pieteicējs var pieprasīt izpildāmības deklarāciju tikai par sprieduma daļām.

49. pants

Ārvalsts spriedums, kas kā sodu nosaka periodiskus maksājumus, ir izpildāms tajā valstī, kurā celta izpildes prasība, tikai tad, ja izcelsmes valsts tiesas visbeidzot ir noteikušas maksājuma summu.

50. pants

1. Pieteicējs, kurš izcelsmes valstī ir saņēmis pilnīgu vai daļēju juridisko palīdzību vai atbrīvojumu no izmaksām vai izdevumiem, ir tiesīgs šajā iedaļā paredzētajās procedūrās saņemt visizdevīgāko juridisko palīdzību vai visplašāko atbrīvojumu no izmaksām vai izdevumiem, kādu paredz likums izpildes valstī.

2. Taču pieteicējs, kas izpildes valstī pieprasa izpildīt lēmumu, ko pieņēmusi administratīva iestāde Dānijā, Islandē vai Norvēģijā attiecībā uz uzturlīdzekļiem, var pieprasīt 1. punktā minēto palīdzību vai atbrīvojumu, ja viņš iesniedz Dānijas, Islandes vai Norvēģijas Tieslietu ministrijas izziņu, kas apliecina, ka pieteicējs atbilst ekonomiskajām prasībām, lai tam varētu piešķirt pilnīgu vai daļēju juridisko palīdzību vai atbrīvojumu no izmaksām vai izdevumiem.

51. pants

No personas, kura vienā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, cēlusi prasību par citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, pieņemta sprieduma izpildi, neprasa nekāda veida nodrošinājumu, garantiju vai ķīlu, pamatojoties uz to, ka šai personai ir ārvalsts piederība vai ka tai nav domicila vai pastāvīgas dzīvesvietas valstī, kurā celta izpildes prasība.

52. pants

Tiesvedībā par izpildāmības deklarācijas izdošanu valstī, kurā celta izpildes prasība, nedrīkst uzlikt maksu, nodokli vai nodevu, ko aprēķina, pamatojoties uz izskatīšanā esošās lietas vērtību.

3. iedaļa

Kopīgie noteikumi

53. pants

1. Persona, kas prasa atzīšanu vai pieprasa izpildāmības deklarāciju, uzrāda sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem.

2. Persona, kas pieprasa izpildāmības deklarāciju, uzrāda arī 54. pantā minēto apliecību, neierobežojot 55. pantu.

54. pants

Tās valsts tiesa vai kompetentā iestāde, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā pieņemts spriedums, pēc jebkuras ieinteresētās personas pieprasījuma izdod apliecību, izmantojot šīs konvencijas V pielikumā norādīto standarta veidlapu.

55. pants

1. Ja 54. pantā minētā apliecība netiek uzrādīta, tiesa vai kompetentā iestāde var noteikt termiņu tās uzrādīšanai vai pieņemt līdzvērtīgu dokumentu, vai, ja tā uzskata informāciju par pietiekamu, iztikt bez apliecības uzrādīšanas.

2. Pēc tiesas vai kompetentās iestādes pieprasījuma iesniedz dokumentu tulkojumus. Tulkojums apliecina persona, kas tam kvalificēta kādā no valstīm, kurai ir saistoša šī konvencija.

56. pants

Legalizācija vai tamlīdzīgas formalitātes nav vajadzīgas attiecībā uz dokumentiem, kas minēti 53. pantā vai 55. panta 2. punktā, vai attiecībā uz dokumentu par pārstāvja iecelšanu *ad litem*.

IV SADAĻA

PUBLISKI AKTI UN IZLĪGUMI

57. pants

1. Dokumentu, kas oficiāli sagatavots vai reģistrēts kā publisks akts un kas ir izpildāms vienā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, tiek pasludināts par izpildāmu citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, pamatojoties uz pieteikumu, kas iesniegts saskaņā ar 38. un turpmākajos pantos noteikto kārtību. Tiesa, kurā ir iesniegta pārsūdzība saskaņā ar 43. vai 44. pantu, atsakās no izpildāmības deklarācijas vai to atceļ tikai tad, ja akta izpilde ir klajā pretrunā sabiedriskajai kārtībai izpildes valstī.

2. Pasākumus attiecībā uz uzturēšanas saistībām, par kuriem pieņēmušas lēmumu pārvaldes iestādes vai kuru autentiskumu tās noteikušas, arī uzskata par publiskiem aktiem 1. punkta nozīmē.

3. Uzrādītajam aktam jāatbilst nosacījumiem, lai noteiktu tā autentiskumu izcelsmes valstī.

4. Attiecīgi piemēro III sadaļas 3. iedaļu. Tās valsts kompetentā iestāde, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā sastādīja vai reģistrēja publisko aktu, pēc jebkuras ieinteresētās personas pieprasījuma izdod apliecību, izmantojot šīs konvencijas VI pielikumā norādīto standarta veidlapu.

58. pants

Izlīgums, kas apstiprināts tiesā lietas izskatīšanas laikā un ir izpildāms valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kurā šo izlīgumu noslēdza, ir izpildāms izpildes valstī saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā publiski akti. Tās valsts tiesa vai kompetentā iestāde, kurai ir saistoša šī konvencija, kurā apstiprināts izlīgums, pēc jebkuras ieinteresētās personas pieprasījuma izdod apliecību, izmantojot šīs konvencijas V pielikumā norādīto standarta veidlapu.

V SADAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

59. pants

1. Lai noteiktu, vai personas domicils ir valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kuras tiesā ir iesniegta lieta, tiesa piemēro savus tiesību aktus.

2. Ja personas domicils nav valstī, kuras tiesā ir iesniegta lieta, tad, lai noteiktu, vai personas domicils ir citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, tiesa piemēro attiecīgās valsts tiesību aktus.

60. pants

1. Šajā konvencijā uzņēmējsabiedrības vai citas juridiskas personas, vai fizisku un juridisku personu apvienības domicils ir vietā, kur tai ir:

(a) statūtos noteiktā atrašanās vieta; vai

(b) galvenais birojs; vai

(c) galvenā darbības vieta.

2. Apvienotās Karalistes un Īrijas vajadzībām „statūtos noteiktā atrašanās vieta" ir juridiskā adrese vai, ja šādas adreses nav, reģistrācijas vieta, vai, ja nav šādas vietas, vieta, saskaņā ar kuras tiesību aktiem notika izveide.

3. Lai noteiktu, vai tresta domicils ir valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kuras tiesā ir iesniegta lieta, tiesa piemēro savas starptautisko privāttiesību normas.

61. pants

Neierobežojot labvēlīgākus valstu tiesību aktu noteikumus, personas, kam ir domicils valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, un kas par netīšu pārkāpumu tiek tiesātas krimināltiesās citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kuras pilsoņi tās nav, var aizstāvēt atbilstīgi kvalificētas personas, pat ja tās neierodas personiski. Tomēr tiesa, kas izskata lietu, var likt ierasties personiski; ja persona tiesā neierodas, spriedums, kas pieņemts civillietā, kurā attiecīgajai personai nav bijusi iespēja parūpēties par aizstāvību, nav jāatzīst vai jāpilda citās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija.

62. pants

Konvencijā termins „tiesa" ietver jebkuru iestādi, ko valsts, kurai ir saistoša šī konvencija, noteikusi kā tādu, kurai ir jurisdikcija jautājumos, kas ietilpst šīs konvencijas darbības jomā.

VI SADAĻA

PĀREJAS NOTEIKUMI

63. pants

1. Šo konvenciju piemēro tikai uzsāktā tiesvedībā un dokumentiem, kas oficiāli sastādīti vai reģistrēti kā publiski akti pēc šīs konvencijas stāšanās spēkā izcelsmes valstī, un ja tiek pieprasīta sprieduma vai publisku aktu atzīšana vai izpilde – izpildes valstī.

2. Tomēr, ja tiesvedība izcelsmes valstī ir uzsākta pirms šīs konvencijas stāšanās spēkā, pēc attiecīgā datuma pieņemtus spriedumus atzīst un izpilda saskaņā ar III sadaļu:

(a) ja tiesvedība izcelsmes valstī uzsākta pēc 1988. gada 16. septembra Lugāno Konvencijas stāšanās spēkā gan izcelsmes valstī, gan sprieduma izpildes valstī;

(b) visos pārējos gadījumos, ja jurisdikcijas pamatā ir normas, kas atbilst II sadaļā vai kādā izcelsmes valsts un sprieduma izpildes valsts starpā noslēgtā konvencijā noteiktajām normām, kuras bija spēkā tiesvedības sākšanas brīdī.

VII SADAĻA

SAISTĪBA AR PADOMES REGULU (EK) Nr. 44/2001 UN CITIEM DOKUMENTIEM

64. pants

1. Šī konvencija neierobežo to, kā Eiropas Kopienas dalībvalstis piemēro Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kā arī jebkurus labojumus tajā, 1968. gada 27. septembrī Briselē parakstīto Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, 1971. gada 3. jūnijā Luksemburgā parakstīto Protokolu par šīs Konvencijas interpretāciju Eiropas Kopienu Tiesā, kurā grozījumi izdarīti ar to valstu Pievienošanās konvencijām minētajai Konvencijai un minētajam Protokolam, kas pievienojas Eiropas Kopienai, kā arī 2005. gada 19. oktobrī Briselē parakstīto Eiropas Kopienas un Dānijas Karalistes nolīgumu par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās.

2. Tomēr šo konvenciju katrā ziņā piemēro:

(a) lietās par jurisdikciju, ja atbildētāja domicils ir tās valsts teritorijā, kurā tiek piemērota šī konvencija, bet netiek piemērots kāds šā panta 1. punktā minētais dokuments, vai kurā šīs konvencijas 22. vai 23. pants piešķir jurisdikciju šādas valsts tiesām.

(b) attiecībā uz *lis pendens* vai saistītajām prasībām atbilstīgi 27. un 28. pantā paredzētajam, ja tiesvedību uzsāk valstī, kurā piemēro konvenciju, bet nepiemēro kādu šā panta 1. punktā minēto dokumentu, un valstī, kurā tiek piemērota šī konvencija, kā arī kāds šā panta 1. punktā minētais dokuments;

(c) lietās par atzīšanu un izpildi, ja izcelsmes valstī vai sprieduma izpildes dalībvalstī nepiemēro kādu šā panta 1. punktā minēto dokumentu.

3. Papildus pamatojumam, kas paredzēts III sadaļā, atzīšanu vai izpildi var atteikt, ja jurisdikcijas pamatojums sprieduma pamatā atšķiras no tā, kas izriet no šīs konvencijas, un atzīšanu vai izpildi pieprasa attiecībā uz iesaistīto pusi, kuras domicils ir valstī, kurā piemēro šo konvenciju, bet nepiemēro kādu šā panta 1. punktā minēto dokumentu, ja vien spriedumu nevar citādi atzīt vai izpildīt saskaņā ar kādu tiesību aktu normu izpildes valstī.

65. pants

Saskaņā ar 63. panta 2. punkta, 66. un 67. panta noteikumiem šī konvencija to valstu starpā, kurām ir saistoša šī konvencija, aizstāj starp divām vai vairākām valstīm noslēgtās konvencijas, kas ietver tos pašus jautājumus, kuros piemēro šo konvenciju. Jo īpaši tiek aizstātas tās konvencijas, kas minētas VII pielikumā.

66. pants

1. Konvencijas, kas minētas 65. pantā, paliek spēkā attiecībā uz jautājumiem, kuros nepiemēro šo konvenciju.

2. Tie paliek spēkā attiecībā uz pasludinātajiem spriedumiem un dokumentiem, kas oficiāli sastādīti vai reģistrēti kā publiski akti pirms šīs konvencijas stāšanās spēkā.

67. pants

1. Šī konvencija neietekmē konvencijas, kas ir saistošas līgumslēdzējām pusēm un/vai valstīm, kurām ir saistoša šī konvencija, un kas attiecībā uz konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildi. Neierobežojot saistības, kas izriet no citiem nolīgumiem konkrētu līgumslēdzēju pušu starpā, šī konvencija neliedz līgumslēdzējām pusēm pievienoties šādām konvencijām.

2. Šī konvencija neliedz tiesai kādā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija un kāda konvencija par konkrētiem jautājumiem, īstenot jurisdikciju saskaņā ar attiecīgo konvenciju, pat ja atbildētāja domicils ir citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, bet kas nav attiecīgās konvencijas līgumslēdzēja puse. Tiesai, kas izskata prasību, ir obligāts šīs konvencijas 26. pants.

3. Spriedumi, ko valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, ir taisījusi tiesa, kurai lietas jurisdikcija paredzēta konvencijā par kādu konkrētu jautājumu, jāatzīst un jāizpilda citās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, saskaņā ar šīs konvencijas III sadaļu.

4. Papildus pamatojumam, kas paredzēts III sadaļā, atzīšanu vai izpildi var atteikt, ja izpildes valstij nav saistoša konvencija par kādu konkrētu jautājumu un tās personas domicils, pret kuru tiek pieprasīta atzīšana vai izpilde, ir šajā valstī, vai, ja izpildes valsts ir Eiropas Kopienas dalībvalsts un attiecībā uz konvencijām, kas būtu jānoslēdz Eiropas Kopienai, – jebkurā no tās dalībvalstīm, ja vien spriedumu nevar citādi atzīt vai izpildīt saskaņā ar kādu tiesību aktu normu izpildes valstī.

5. Ja konvencija par kādu konkrētu jautājumu, kuras līgumslēdzējas puses ir gan izcelsmes valsts, gan sprieduma izpildes valsts, nosaka spriedumu atzīšanas vai izpildes nosacījumus, piemēro šos nosacījumus. Jebkurā gadījumā var piemērot šīs konvencijas noteikumus, kas attiecas uz spriedumu atzīšanas un izpildes procedūrām.

68. pants

1. Šī konvencija neietekmē tos nolīgumus, ar kuriem valstis, kurām ir saistoša šī konvencija, pirms šīs konvencijas spēkā stāšanās ir uzņēmušās neatzīt spriedumus, kas taisīti citās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, attiecībā uz atbildētājiem, kuru domicils vai pastāvīgā dzīvesvieta ir trešā valstī, kurā 4. pantā paredzētajos gadījumos spriedumu var pamatot tikai ar jurisdikciju, kā noteikts 3. panta 2. punktā. Neierobežojot saistības, kas izriet no citiem nolīgumiem konkrētu līgumslēdzēju pušu starpā, šī konvencija neliedz līgumslēdzējām pusēm pievienoties šādām konvencijām.

2. Tomēr līgumslēdzēja puse nevar uzņemties saistības pret trešo valsti, ka tā neatzīs spriedumu, ko citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, taisījusi tiesa, pamatojot tās jurisdikciju ar atbildētājam piederoša īpašuma klātbūtni attiecīgajā valstī vai ar prasītāja veiktu šajā valstī esošā īpašuma arestu:

(a) ja prasība celta, lai apliecinātu vai pasludinātu īpašuma vai valdījuma tiesības uz šādu īpašumu, lai iegūtu atļauju atbrīvoties no īpašuma, vai prasība rodas cita iemesla dēļ, kas saistīts ar šādu īpašumu, vai

(b) ja īpašums ir nodrošinājums parādam, kas ir prasības priekšmets.

VIII SADAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

69. pants

1. Konvenciju nodod parakstīšanai Eiropas Kopienai, Dānijai un valstīm, kas brīdī, kad konvenciju nodod parakstīšanai, ir Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalstis.

2. Konvenciju ratificē parakstītājvalstis. Ratifikācijas dokumentus deponē Šveices Federālajā padomē, kas ir šīs konvencijas depozitārs.

3. Ratifikācijas brīdī līgumslēdzējas puses var iesniegt deklarācijas saskaņā ar 1. protokola I., II. un III. pantu.

4. Konvencija stājas spēkā sestā mēneša pirmajā dienā pēc dienas, kad Eiropas Kopiena un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalsts deponē savus ratifikācijas dokumentus.

5. Konvencija stājas spēkā attiecībā uz jebkuru citu līgumslēdzēju pusi trešā mēneša pirmajā dienā pēc tam, kad attiecīgā līgumslēdzēja puse deponējusi ratifikācijas dokumentu.

6. Neierobežojot 2. protokola 3. panta 3. punktu, šī konvencija no tās spēkā stāšanās dienas saskaņā ar iepriekš minēto 4. un 5. punktu aizstāj Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kas parakstīta 1988. gada 16. septembrī Lugāno. Jebkura atsauce uz 1988. gada Lugāno Konvenciju citos dokumentos tiek saprasta kā atsauce uz šo konvenciju.

7. Ciktāl tas attiecas uz attiecībām starp Eiropas Kopienas dalībvalstīm un ārpus Eiropas esošām teritorijām, kas minētas 70. panta 1. punkta b) apakšpunktā, šī konvencija no tās spēkā stāšanās dienas saskaņā ar 73. panta 2. punktu attiecībā uz šīm teritorijām aizstāj 1968. gada 27. septembrī Briselē parakstīto Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās, kā arī 1971. gada 3. jūnijā Luksemburgā parakstīto Protokolu par šīs Konvencijas interpretāciju Eiropas Kopienu Tiesā, kurā grozījumi izdarīti ar to valstu Pievienošanās konvencijām minētajai Konvencijai un minētajam Protokolam, kas pievienojas Eiropas Kopienai.

70. pants

1. Pēc konvencijas stāšanās spēkā tai var pievienoties:

(a) valstis, kas pēc šīs konvencijas nodošanas parakstīšanai kļuvušas par Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas dalībvalstīm – atbilstoši nosacījumiem, kas noteikti 71. pantā;

(b) Eiropas Kopienas dalībvalstis, kas rīkojas konkrētu ārpus Eiropas atrodošos teritoriju vārdā, kas ir attiecīgās dalībvalsts teritorija vai par kuru ārējām attiecībām šī dalībvalsts ir atbildīga, – atbilstoši nosacījumiem, kas noteikti 71. pantā;

(c) jebkura cita valsts – atbilstoši nosacījumiem, kas noteikti 72. pantā.

2. Valstis, kas minētas 1. punktā un kas vēlas kļūt par šīs konvencijas līgumslēdzējām pusēm, sūta savu pieteikumu depozitāram. Pieteikumam, tostarp informācijai, kas minēta 71. un 72. pantā, pievieno tulkojumu angļu un franču valodā.

71. pants

1. Jebkura valsts, kas minēta 70. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, kas vēlas kļūt par šīs konvencijas līgumslēdzēju pusi

(a) paziņo visu informāciju, kas vajadzīga, lai piemērotu šo konvenciju;

(b) var iesniegt deklarācijas saskaņā ar 1. protokola I. un III. pantu.

2. Pirms deponēt attiecīgās valsts pievienošanās dokumentu, depozitārs pārsūta pārējām līgumslēdzējām pusēm visu informāciju, kas saņemta saskaņā ar 1. punktu.

72. pants

1. Jebkura valsts, kas minēta 70. panta 1. punkta c) apakšpunktā un kas vēlas kļūt par šīs konvencijas līgumslēdzēju pusi

(a) paziņo visu informāciju, kas vajadzīga, lai piemērotu šo konvenciju;

(b) var iesniegt deklarācijas saskaņā ar 1. protokola I. un III. pantu; kā arī

(c) iesniedz depozitāram informāciju jo īpaši par:

(1) savu tiesu sistēmu, tai skaitā informāciju par tiesnešu iecelšanu un viņu neatkarību;

(2) valsts tiesību aktiem, kas attiecas uz civilprocesu un spriedumu izpildi; kā arī

(3) savām starptautiskajām privāttiesībām, kas attiecas uz civilprocesu.

2. Pirms uzaicināt attiecīgo valsti pievienoties saskaņā ar šā panta 3. punktu, depozitārs pārsūta pārējām līgumslēdzējām pusēm visu informāciju, kas saņemta saskaņā ar 1. punktu.

3. Neierobežojot 4. punktu, depozitārs uzaicina attiecīgo valsti pievienoties konvencijai tikai tad, ja tas ir saņēmis līgumslēdzēju pušu vienprātīgu piekrišanu. Līgumslēdzējas puses cenšas dot savu piekrišanu vēlākais viena gada laikā pēc depozitāra uzaicinājuma.

4. Konvencija stājas spēkā tikai attiecībās starp valsti, kas pievienojas, un līgumslēdzējām pusēm, kas līdz trešā mēneša pirmajai dienai pēc pievienošanās dokumenta deponēšanas nav izteikušas nekādus iebildumus par pievienošanos.

73. pants

1. Pievienošanās dokumentus deponē depozitāram.

2. Attiecībā uz 70. pantā minēto valsti, kas pievienojas, konvencija stājas spēkā trešā mēneša pirmajā dienā pēc tās pievienošanās dokumenta deponēšanas. No tā brīža valsts, kas pievienojas, tiek uzskatīta par konvencijas līgumslēdzēju pusi.

3. Jebkura līgumslēdzēja puse var iesniegt depozitāram šīs konvencijas tekstu attiecīgās līgumslēdzējas puses valodā(-s), kas uzskatāma(-s) par autentisku(-ām), ja līgumslēdzējas puses šādi vienojušās saskaņā ar 2. protokola 4. pantu.

74. pants

1. Šī konvencija ir noslēgta uz nenoteiktu laiku.

2. Jebkura līgumslēdzēja puse jebkurā laikā konvenciju var denonsēt, nosūtot paziņojumu depozitāram.

3. Denonsējums stājas spēkā kalendārā gada beigās pēc sešu mēnešu termiņa beigām kopš dienas, kad depozitārs saņēma paziņojumu par denonsēšanu.

75. pants

Šai konvencijai pievienots:

- 1. protokols par konkrētiem jurisdikcijas, procedūras un izpildes jautājumiem;

- 2. protokols par vienotu konvencijas interpretāciju un par Pastāvīgo komiteju;

- 3. protokols par konvencijas 67. panta piemērošanu;

- I līdz IV pielikums un VII pielikums ar informāciju, kas saistīta ar šīs konvencijas piemērošanu;

- V un VI pielikums, kuros iekļautas šīs konvencijas 54., 57. un 58. pantā minētās izziņas.

- VIII pielikums, kurā iekļautas šīs konvencijas 79. pantā minētās autentiskās valodas; kā arī

- IX pielikums, kas attiecas uz 1. protokola II. panta piemērošanu.

Protokoli un pielikumi ir šīs konvencijas neatņemama sastāvdaļa.

76. pants

Neierobežojot 77. pantu, jebkura līgumslēdzēja puse var pieprasīt šīs konvencijas pārskatīšanu. Šajā nolūkā depozitārs sasauc Pastāvīgo komiteju, kā noteikts 2. protokola 4. pantā.

77. pants

1. Līgumslēdzējas puses paziņo depozitārijam par visiem noteikumiem likumos, ar kuriem groza I līdz IV pielikumā norādītos sarakstus, kā arī par visiem svītrojumiem vai papildinājumiem sarakstā, kas norādīts VII pielikumā, un datumu, kad tie stājas spēkā. Šādu paziņošanu veic savlaicīgi pirms spēkā stāšanās datuma, un paziņojumu papildina ar tulkojumu angļu un franču valodā. Depozitārs atbilstīgi pielāgo attiecīgos pielikumus, pirms tam apspriežoties ar Pastāvīgo komiteju saskaņā ar 2. protokola 4. pantu. Šim nolūkam līgumslēdzējas puses iesniedz pielāgojumu tulkojumus savās valodās.

2. Jebkurus grozījumus šīs konvencijas V līdz VI pielikumā un VIII līdz IX pielikumā pieņem Pastāvīgā komiteja saskaņā ar 2. protokola 4. pantu.

78. pants

1. Depozitārs informē līgumslēdzējas puses par:

(a) katra ratifikācijas vai pievienošanās instrumenta deponēšanu;

(b) šīs konvencijas spēkā stāšanās datumiem attiecībā uz līgumslēdzējām pusēm;

(c) jebkuru deklarāciju, kas saņemta saskaņā ar 1. protokola I. līdz IV. pantu;

(d) jebkādu paziņojumu, kas sniegts saskaņā ar 74. panta 2. punktu, 77. panta 1. punktu un 3. protokola 4. punktu.

2. Paziņojumiem pievieno tulkojumus angļu un franču valodā.

79. pants

Šī konvencija, kas sagatavota vienā oriģināleksemplārā VIII pielikumā minētajās valodās, kura saturs visās valodās ir vienlīdz autentisks, tiek nodota glabāšanā Šveices Federālajā arhīvā. Šveices Federālā padome katrai līgumslēdzējai pusei pārsūta apstiprinātu kopiju.

1. PROTOKOLS par konkrētiem jurisdikcijas, procedūras un izpildes jautājumiem

AUGSTĀS LĪGUMSLĒDZĒJAS PUSES IR VIENOJUŠĀS ŠĀDI:

I pants

1. Vienā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, sagatavotus tiesas un ārpustiesas dokumentus, kas jāizsniedz personām citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, pārsūta saskaņā ar procedūrām, kas noteiktas konvencijās un nolīgumos, kas ir spēkā šo valstu starpā.

2. Ja vien līgumslēdzēja puse, kuras teritorijā jānotiek dokumenta izdošanai, neiebilst depozitāram iesniegtā deklarācijā, šādus dokumentus var nosūtīt arī attiecīgie tās valsts ierēdņi, kurā dokuments sagatavots, tieši attiecīgajiem ierēdņiem valstī, kurā atrodas dokumentu adresāts. Šajā gadījumā izcelsmes valsts ierēdnis nosūta dokumenta kopiju pieteikuma iesniegšanas valsts ierēdnim, kura kompetencē ietilpst dokumenta tālāka pārsūtīšana adresātam. Dokumentu pārsūta tādā veidā, kā noteikts pieteikuma iesniegšanas valsts tiesību aktos. Pārsūtīšanu reģistrē ar apliecību, ko tieši nosūta izcelsmes valsts ierēdnim.

3. Eiropas Kopienas dalībvalstis, kurām ir saistoša Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1348/2000 vai 2005. gada 19. oktobrī Briselē parakstītais Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Dānijas Karalisti par tiesas un ārpustiesas civillietu un komerclietu dokumentu izsniegšanu, savstarpējās attiecībās piemēro šo regulu un nolīgumu.

II pants

1. Valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija un kas minētas IX pielikumā, lietās par garantiju vai galvojumu, vai jebkurā citā tiesvedībā pēc trešo personu pieteikuma nevar pilnībā atsaukties uz jurisdikciju, kas noteikta 6. panta 2. punktā un 11. pantā. Jebkuru personu, kuras domicils ir citā valstī, kurai ir saistoša šī konvencija, var iesūdzēt šo valstu tiesās saskaņā ar IX pielikumā minētajām normām.

2. Ratifikācijas brīdī Eiropas Kopiena var deklarēt, ka dažās dalībvalstīs nevar atsaukties uz 6. panta 2. punktā un 11. pantā minēto tiesvedību, un sniegt informāciju par piemērojamajām normām.

3. Spriedumus, kas pieņemti citās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, izmantojot 6. panta 2. punktu vai 11. pantu, atzīst un izpilda 1. un 2. punktā minētajās valstīs saskaņā ar III sadaļu. Jebkādas sekas, ko šajās valstīs pieņemti lēmumi rada trešām personām, piemērojot 1. un 2. punkta noteikumus, tiek atzītas arī citās valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija.

III pants

1. Ratificējot, Šveice patur tiesības nepiemērot šo 34. panta 2. punkta noteikuma daļu:

„ja vien atbildētājs nav uzsācis sprieduma pārsūdzēšanas procedūru, kad to bija iespējams darīt”.

Ja Šveice izsaka šādu deklarāciju, pārējās līgumslēdzējas puses piemēro tādu pašu iebildi attiecībā uz spriedumiem, kurus taisījušas Šveices tiesas.

2. Attiecībā uz spriedumiem, kas taisīti 70. panta 1. punkta c) apakšpunktā minētajā valstī, kas pievienojas, līgumslēdzējas puses ar deklarācijas palīdzību var paturēt:

(a) 1. punktā minētās tiesības, un

(b) 39. pantā minētās tiesības, neskatoties uz 41. panta noteikumiem, pēc pašu iniciatīvas pārbaudīt, vai ir jebkāds pamatojums sprieduma atzīšanas un izpildes atteikšanai.

3. Ja līgumslēdzēja puse ir pieņēmusi šādu iebildi attiecībā uz valsti, kas pievienojas, kā minēts 2. punktā, šāda valsts, kas pievienojas, var ar deklarāciju paturēt tādas pašas tiesības attiecībā uz spriedumiem, ko taisījušas attiecīgās līgumslēdzējas puses tiesas.

4. Izņemot 1. punktā minēto iebildi, deklarāciju darbības termiņš ir 5 gadi, un tās var atjaunot šāda termiņa beigās. Līgumslēdzēja puse paziņo par 2. punktā minētās deklarācijas atjaunošanu ne vēlāk kā sešus mēnešus pirms tās darbības termiņa beigām. Valsts, kas pievienojas, var atjaunot savu saskaņā ar 3. punktu pieņemto deklarāciju tikai tad, kad ir atjaunota attiecīgā deklarācija, kas pieņemta saskaņā ar 2. punktu.

IV pants

Šajā protokolā minētās deklarācijas var atsaukt jebkurā laikā, paziņojot par to depozitāram. Paziņojumam pievieno tulkojumu angļu un franču valodā. Līgumslēdzējas puses nodrošina tulkojumus savās valodās. Jebkurš šāds atsaukums stājas spēkā trešā mēneša pirmajā dienā pēc paziņojuma.

2. PROTOKOLS par vienotu konvencijas interpretāciju un par Pastāvīgo komiteju

PREAMBULA

AUGSTĀS LĪGUMSLĒDZĒJAS PUSES,

ŅEMOT VĒRĀ šīs konvencijas 75. pantu,

ŅEMOT VĒRĀ būtisko saikni starp šo konvenciju, 1988. gada Lugāno Konvenciju un šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minētajiem publiskajiem aktiem,

ŅEMOT VĒRĀ to, ka Eiropas Kopienu Tiesai ir jurisdikcija pieņemt nolēmumus par šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minēto publisko aktu noteikumu interpretāciju,

ŅEMOT VĒRĀ, ka šī konvencija kļūst par Kopienas noteikumu sastāvdaļu un ka tādēļ Eiropas Kopienu Tiesai ir jurisdikcija pieņemt nolēmumus par šīs konvencijas noteikumu interpretāciju attiecībā uz to, kā Eiropas Kopienas dalībvalstu tiesas piemēro šos noteikumus,

ŅEMOT VĒRĀ Eiropas Kopienu Tiesas pieņemtos nolēmumus par šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minēto publisko aktu interpretāciju līdz šīs konvencijas parakstīšanas brīdim un 1988. gada Lugāno Konvencijas līgumslēdzēju pušu tiesu pieņemtos nolēmumus par minēto konvenciju līdz šīs konvencijas parakstīšanas brīdim,

ŅEMOT VĒRĀ to, ka paralēli notikusī 1988. gada Lugāno Konvencijas un Briseles Konvencijas pārskatīšana, kā rezultātā tika noslēgta šī konvencija ar pārskatīto tekstu, tika lielā mērā pamatota uz iepriekšminētajiem nolēmumiem par 1968. gada Briseles Konvenciju un 1988. gada Lugāno Konvenciju,

ŅEMOT VĒRĀ, ka Briseles Konvencijas pārskatītais teksts pēc Amsterdamas Līguma spēkā stāšanās ir iekļauts Regulā (EK) Nr. 44/2001,

ŅEMOT VĒRĀ, ka šis pārskatītais teksts bija pamatā arī šīs konvencijas tekstam,

VĒLOTIES novērst, pilnībā cienot tiesu neatkarību, atšķirīgus traktējumus un panākt pēc iespējas vienotu šīs konvencijas un Regulas (EK) Nr. 44/2001 noteikumu, kas lielā mērā ir atkārtoti šajā konvencijā, kā arī citu šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minēto publisko aktu noteikumu interpretāciju,

IR VIENOJUŠĀS PAR TURPMĀKO.

1. pants

1. Jebkura tiesa, kas piemēro un interpretē šo konvenciju, pienācīgi ņem vērā tos principus, kas noteikti visos attiecīgajos lēmumos par minētajiem noteikumiem vai visiem līdzīgiem noteikumiem, kas paredzēti 1988. gada Lugāno Konvencijā un šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minētajos publiskajos aktos, ko pieņēmušas tiesas valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, un Eiropas Kopienu Tiesa.

2. Uz Eiropas Kopienas dalībvalstu tiesām attiecas 1. punktā noteiktais pienākums, neierobežojot to pienākumus saistībā ar Eiropas Kopienu Tiesu, kas izriet no Eiropas Kopienas dibināšanas līguma vai no 2005. gada 19. oktobrī Briselē parakstītā Eiropas

Kopienas un Dānijas Karalistes nolīguma par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās.

2. pants

Jebkura valsts, kurai ir saistoša šī konvencija un kas nav Eiropas Kopienas dalībvalsts, ir tiesīga iesniegt lietas izklāstus vai rakstiskus apsvērumus saskaņā ar 23. pantu Protokolā par Eiropas Kopienu Tiesas Statūtiem, ja Eiropas Kopienas dalībvalsts tiesa vai tribunāls vēršas Eiropas Kopienu Tiesā, lai saņemtu prejudiciālu nolēmumu par šīs konvencijas vai šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minēto publisko aktu interpretāciju.

3. pants

1. Eiropas Kopienu Komisija izveido sistēmu apmaiņai ar informāciju par attiecīgajiem spriedumiem, kas taisīti saskaņā ar šo konvenciju, kā arī par attiecīgajiem spriedumiem saskaņā ar 1988. gada Lugāno Konvenciju un šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minētajiem publiskajiem aktiem. Šī sistēma ir publiski pieejama un tajā iekļauti spriedumi, ko taisījušas pēdējās instances tiesas un Eiropas Kopienu Tiesa, kā arī īpašas nozīmes spriedumi, kas ir galīgi un tikuši taisīti saskaņā ar šo konvenciju, 1988. gada Lugāno Konvenciju un šīs konvencijas 64. panta 1. punktā minētajiem publiskajiem aktiem. Spriedumus klasificē un papildina ar kopsavilkumu.

Sistēmā iekļauj spriedumus, kurus valstīs, kurām ir saistoša šī konvencija, ir taisījušas šo valstu tiesas un Komisijai pārsūtījušas kompetentās iestādes.

2. Eiropas Kopienu Tiesas sekretārs veic tādu lietu atlasi, kas ir īpaši būtiskas pareizai konvencijas darbībai, un Tiesa iesniedz atlasīto tiesu praksi ekspertu sanāksmē saskaņā ar šā protokola 5. pantu.

3. Līdz brīdim, kamēr Eiropas Kopienas būs izveidojušas sistēmu atbilstoši 1. punktam, Eiropas Kopienu Tiesa saglabā to informācijas apmaiņas sistēmu, kas izveidota ar 1988. gada Lugāno Konvencijas 2. protokolu spriedumiem, kas taisīti saskaņā ar šo Konvenciju un 1988. gada Lugāno Konvenciju.

4. pants

1. Izveido Pastāvīgo komiteju, kurā ietilpst līgumslēdzēju pušu pārstāvji.

2. Pēc līgumslēdzējas puses pieprasījuma konvencijas depozitārs sasauc komitejas sanāksmes, lai:

- apspriestos par saistību starp šo konvenciju un citiem starptautiskiem publiskiem aktiem;

- apspriestos par 67. panta piemērošanu, tostarp plānoto pievienošanos publiskiem aktiem par konkrētiem jautājumiem saskaņā ar 67. panta 1. punktu un ierosinātiem tiesību aktiem saskaņā ar 3. protokolu;

- apsvērtu jaunu valstu pievienošanos. Jo īpaši komiteja var uzdot valstīm, kas minētas 70. panta 1. punkta c) apakšpunktā, jautājumus par to tiesu sistēmu un konvencijas īstenošanu. Komiteja var arī apsvērt iespējamus konvencijas pielāgojumus, kas nepieciešami, lai to piemērotu valstīs, kas pievienojas;

- pieņemtu šīs konvencijas jaunas autentiskas valodu versijas saskaņā ar 73. panta 3. punktu un vajadzīgos grozījumus VIII pielikumā;

- apspriestos par konvencijas pārskatīšanu saskaņā ar 76. pantu;

- apspriestos par grozījumiem I līdz IV pielikumā un VII pielikumā saskaņā ar 77. panta 1. punktu;

- pieņemtu grozījumus V un VI pielikumā saskaņā ar 77. panta 2. punktu;

- atsauktu līgumslēdzēju pušu iebildes un deklarācijas saskaņā ar 1. protokolu un veiktu vajadzīgos grozījumus IX pielikumā.

3. Komiteja nosaka procedūras normas attiecībā uz tās darbību un lēmumu pieņemšanu. Šīs normas paredz iespēju apspriesties un izlemt, izmantojot rakstisku procedūru.

5. pants

1. Depozitārs, ja nepieciešams, var sasaukt ekspertu sanāksmi, lai apmainītos ar viedokļiem par konvencijas darbību, jo īpaši par tiesu prakses veidošanu un jaunu tiesību aktu izstrādi, kas var ietekmēt konvencijas piemērošanu.

2. Šajā sanāksmē piedalās eksperti no līgumslēdzējām pusēm, valstīm, kurām ir saistoša šī konvencija, Eiropas Kopienu Tiesas un Eiropas Brīvās tirdzniecības asociācijas. Sanāksmē var piedalīties arī citi eksperti, kuru klātbūtne tiek uzskatīta par atbilstošu.

3. Visas problēmas, kas rodas saistībā ar konvencijas darbību, var adresēt šā protokola 4. pantā minētajai Pastāvīgajai komitejai turpmākai rīcībai.

3. PROTOKOLS par konvencijas 67. panta piemērošanu

AUGSTĀS LĪGUMSLĒDZĒJAS PUSES IR VIENOJUŠĀS ŠĀDI:

1. Konvencijas mērķiem noteikumi, kas attiecībā uz konkrētiem jautājumiem reglamentē jurisdikciju vai spriedumu atzīšanu vai izpildi un kas ir vai tiks iekļauti Eiropas Kopienu iestāžu dokumentos, uztverami tāpat kā 67. panta 1. punktā minētās konvencijas.

2. Ja viena no līgumslēdzējām pusēm uzskata, ka Eiropas Kopienu iestāžu ierosinātajā dokumentā iekļautais noteikums ir pretrunā konvencijai, līgumslēdzējas puses nekavējoties apsver grozījumus konvencijā saskaņā ar 76. pantu, neierobežojot 2. protokolā paredzēto kārtību.

3. Ja līgumslēdzēja puse vai vairākas puses kopā valstu tiesību aktos iekļauj dažus vai visus noteikumus no Eiropas Kopienas iestāžu dokumentiem, kas minēti 1. punktā, šie valstu tiesību aktu noteikumi uztverami tāpat kā 67. panta 1. punktā minētās konvencijas.

4. Līgumslēdzējas puses depozitārijam dara zināmu 3. punktā minēto noteikumu tekstu. Šādam paziņojumam pievieno tulkojumu angļu un franču valodā.

I PIELIKUMS

Konvencijas 3. panta 2. punktā un 4. panta 2. punktā ir minētas šādas jurisdikcijas normas:

- Beļģijā: 5. līdz 14. pants 2004. gada 16. jūlija Likumā par starptautiskajām privāttiesībām,

- Bulgārijā: Starptautiskā privāttiesību kodeksa 4. panta 1. punkts,

- Čehijas Republikā: 86. pants Likuma Nr. 99/1963 likumkrāj., Civilprocesa kodekss (*občanský soudní řád*) ar grozījumiem,

- Dānijā: Tiesvedības akta 246. panta 2. un 3. punkts (*Lov om rettens pleje*),

- Vācijā: Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozeßordnung*) 23. pants,

- Igaunijā: Civilprocesa kodeksa (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*) 86. pants,

- Grieķijā: Civilprocesa kodeksa (*Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας*) 40. pants,

- Francijā: Civilkodeksa (*Code civil*) 14. un 15. pants,

- Islandē: Civilprocesa likuma (*Lög um medferd einkamala nr. 91/1991*) 32. panta 4. punkts,

- Īrijā: normas, kas ļauj pamatot jurisdikciju ar dokumentu par lietas uzsākšanu, kurš piesūtīts atbildētājam viņa pagaidu uzturēšanās laikā Īrijā,

- Itālijā: 3. un 4. pants 1995. gada 31. maija likumā Nr. 218,

- Kiprā: 21. panta 2. punkts 1960. gada Tiesu likumā Nr. 14, ar grozījumiem,

- Latvijā: Civilprocesa likuma 27. pants un 28. panta 3., 5., 6. un 9. punkts,

- Lietuvā: Civilprocesa kodeksa (*Civilinio proceso kodeksas*) 31. pants,

- Luksemburgā: Civilkodeksa (*Code civil*) 14. un 15. pants,

- Ungārijā: 1979. gada Dekrēta-likuma Nr. 13 par starptautiskajām privāttiesībām (*a nemzetközi magánjogról szóló 1979. évi 13. törvényerejű rendelet*) 57. pants,

- Maltā: Tiesas organizācijas un civilprocesa kodeksa 12. nodaļas (*Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili - Kap. 12*) 742., 743. un 744. pants un Tirdzniecības kodeksa 13. nodaļas (*Kodiċi tal-kummerċ - Kap. 13*) 549. pants,

- Norvēģijā: Strīdu likuma (*tvisteloven*) 4-3. panta 2. punkta otrais teikums,

- Austrijā: Likuma par tiesas jurisdikciju (*Jurisdiktionsnorm*) 99. pants,

- Polijā: Civilprocesa kodeksa (*Kodeks postępowania cywilnego*) 1103. un 1110. pants, ciktāl tie nosaka jurisdikciju, pamatojoties uz atbildētāja dzīvesvietu Polijā, atbildētājam

piederošu īpašumu Polijā vai atbildētāja tiesībām uz īpašuma tiesībām Polijā, faktu, ka strīda objekts atrodas Polijā, un faktu, ka viena no pusēm ir Polijas pilsonis,

- Portugālē: Civilprocesa kodeksa (*Código de Processo Civil*) 65. un 65A. pants un Darba procesa kodeksa (*Código de Processo de Trabalho*) 11. pants,

- Rumānijā: 148. līdz 157. pants Likumā Nr. 105/1992 par starptautisko privāttiesību attiecībām,

- Slovēnijā: Starptautisko privāttiesību un procesa likuma (*Zakon o medarodnem zasebnem pravu in postopku*) 48. panta 2. punkts saistībā ar Civilprocesa likuma (*Zakon o pravdnem postopku*) 47. panta 2. punktu un Starptautisko privāttiesību un procesa likuma (*Zakon o medarodnem zasebnem pravu in postopku*) 58. pants saistībā ar Civilprocesa likumā (*Zakon o pravdnem postopku*) 59. pantu,

- Slovākijā: 37. līdz 37e. pants Aktā Nr. 97/1963 par starptautiskajām privāttiesībām un ar to saistīto reglamentu,

- Šveicē: *le for du lieu du séquestre*/*Gerichtsstand des Arrestortes*/*foro del luogo del sequestro* 4. panta nozīmē *loi fédérale sur le droit international privé*/*Bundesgesetz über das internationale Privatrecht*/*legge federale sul diritto internazionale privato*,

- Somijā: Procesuālā kodeksa (*oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken*) 10. nodaļas 1. iedaļas pirmās daļas otrais, trešais un ceturtais teikums,

- Zviedrijā: Procesuālā kodeksa (*rättegångsbalken*) 10. nodaļas 3. iedaļas pirmās daļas pirmais teikums,

- Apvienotajā Karalistē: normas, kas ļauj pamatot jurisdikciju ar

(a) dokumentu, uz kura pamata ierosināta lieta un kurš piesūtīts atbildētājam viņa pagaidu uzturēšanās laikā Apvienotajā Karalistē, vai

(b) atbildētājam piederošu īpašumu Apvienotajā Karalistē, vai

(c) Apvienotajā Karalistē esošā īpašuma arestu, ko veic prasītājs.

II PIELIKUMS

Tiesas vai kompetentās iestādes, kam var iesniegt konvencijas 39. pantā minēto prasības pieteikumu.

- Beļģijā: „*tribunal de première instance*” vai „*rechtbank van eerste aanleg*” vai *„erstinstanzliches Gericht”*,

- Bulgārijā: *„Софийски градски съд”*,

- Čehijas Republikā: *„okresní soud*” vai „*soudní exekutor*”,

- Dānijā: *„byret”*,

- Vācijā:

  (a) *„Landgericht”* palātas tiesas priekšsēdētājam,

  (b) publiska akta izpildes izsludināšanas procedūrā – notāram,

- Igaunijā: *„maakohus*” (apgabaltiesai),

- Grieķijā: *„Μονομελές Πρωτοδικείο”,*

- Spānijā: *„Juzgado de Primera Instancia*”,

- Francijā:

  (a) *„greffier en chef du tribunal de grande instance*”,

  (b) „*président de la chambre départementale des notaires"*, ja prasība attiecas uz notariāla publiska akta izpildes deklarāciju.'

- Īrijā: Augstajai Tiesai („*High Court”*)

- Islandē: „*heradsdomur”*,

- Itālijā: *„corte d'appello”*,

- Kiprā: *„Επαρχιακό Δικαστήριο”* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā – „*Οικογενειακό Δικαστήριο*”,

- Latvijā: rajona (pilsētas) tiesā,

- Lietuvā: *„Lietuvos apeliacinis teismas*”,

- Luksemburgā: „*tribunal d'arrondissement*” tiesas sēdes priekšsēdētājam,

- Ungārijā: *„megyei bíróság székhelyén működő helyi bíróság*”, bet Budapeštā – „*Budai Központi Kerületi Bíróság*”,

- Maltā: *„Prim' Awla tal-Qorti Ċivili*" vai „*Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*", vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā – „*Reġistratur tal-Qorti*" pēc „*Ministru responsabbli għall-Ġustizzja*" nosūtījuma,

- Nīderlandē: *„voorzieningenrechter van de rechtbank"*,

- Norvēģijā: *„tingrett"*,

- Austrijā: *„Bezirksgericht",*

- Polijā: *„sąd okręgowy",*

- Portugālē: *„Tribunal de Comarca",*

- Rumānijā: *„Tribunal"*,

- Slovēnijā: *„okrožno sodišče"*,

- Slovākijā: apelācijas tiesai ar tās rajona tiesas starpniecību, kuras lēmums tiek pārsūdzēts,

- Šveicē:

(a) attiecībā uz spriedumiem, kas piespriež naudas summas maksājumu – „*juge de la mainlevée" /„Rechtsöffnungsrichter" /„giudice competente a pronunciare sul rigetto dell'opposizione",* tās procedūras ietvaros, ko reglamentē *loi fédérale sur la poursuite pour dettes et la faillite / Bundesgesetz über Schuldbetreibung und Konkurs / legge federale sulla esecuzione e sul fallimento* 80. un 81. pants.

(b) Attiecībā uz spriedumiem, kas piespriež rīcību, kas nav naudas summas maksājums, – „*juge cantonal d'exequatur" compétent / zuständiger „kantonaler Vollstreckungsrichter" /„giudice cantonale" competente a pronunciare l'exequatur,*

- Somijā: *„käräjäoikeus/ tingsrätt",*

- Zviedrijā: *„Svea hovrätt",*

- Apvienotajā Karalistē:

(a) Anglijā un Velsā: *High Court of Justice* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Magistrates' Court* pēc valsts sekretāra nosūtījuma;

(b) Skotijā: *Court of Session* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Sheriff Court* pēc valsts sekretāra nosūtījuma;

(c) Ziemeļīrijā: *High Court of Justice* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Magistrates' Court* pēc valsts sekretāra nosūtījuma;

(d) Gibraltārā: *Supreme Court of Gibraltar* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Magistrates' Court* pēc Gibraltāra ģenerālprokurora nosūtījuma.

III PIELIKUMS

Tiesas, kurās var iesniegt konvencijas 43. panta 2. punktā minēto pārsūdzību.

- Beļģijā:

(a) attiecībā uz atbildētāja iesniegtu pārsūdzību – „*tribunal de première instance*" vai „*rechtbank van eerste aanleg*" vai „*erstinstanzliches Gericht*",

(b) attiecībā uz pieteicēja iesniegtu pārsūdzību – *„cour d'appel"* vai „*hof van beroep*",

- Bulgārijā: *„Апелативен съд – София"*,

- Čehijas Republikā: apelācijas tiesa ar rajona tiesas starpniecību,

- Dānijā: *„landsret"*,

- Vācijas Federatīvajā Republikā: *„Oberlandesgericht"*,

- Igaunijā: „*ringkonnakohus*",

- Grieķijā: *„Εφετείο"*,

- Spānijā: *„Juzgado de Primera Instancia",* kas pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, lai *Audiencia Provincial* izlemj pārsūdzības lietu,

- Francijā:

(a) „*cour d'appel*" par lēmumiem, kas atļauj piemērošanu,

(b) „*tribunal de grande instance*" tiesas sēdes priekšsēdētājam par lēmumiem, kas noraida piemērošanu,

- Īrijā: Augstajai Tiesai („*High Court"*)

- Islandē: *„heradsdomur",*

- Itālijā: *„corte d'appello"*,

- Kiprā: *„Επαρχιακό Δικαστήριο"* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā – „*Οικογενειακό Δικαστήριο*",

- Latvijā: apgabaltiesā ar rajona (pilsētas) tiesas starpniecību,

- Lietuvā: *„Lietuvos apeliacinis teismas*",

- Luksemburgā: „*Cour supérieure de Justice*", kas darbojas kā apelācijas tiesa civillietās,

- Ungārijā: Vietējā tiesa, kas atrodas apgabaltiesas atrašanās vietā (Budapeštā – *Central District Court of Buda*); pārsūdzību izskata apgabaltiesa (Budapeštā – *Capital Court*),

- Maltā: „*Qorti ta' l-Appell*” saskaņā ar pārsūdzības procedūru, kas noteikta *Kodiċi ta' Organizzazzjoni u Proċedura Ċivili – Kap.12* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā – „*ċitazzjoni*” pirms „*Prim' Awla tal-Qorti ivili jew il-Qorti tal-Maġistrati ta' Għawdex fil-ġurisdizzjoni superjuri tagħha*”,

- Nīderlandē:

(a) atbildētājam – „*arrondissementsrechtbank*”,

(b) pieteicējam – „*gerechtshof*”,

- Norvēģijā: *„lagmannsrett”,*

- Austrijā: *„Landesgericht” ar „Bezirksgericht” starpniecību,*

- Polijā: „*sąd apelacyjny”* ar „*sąd okręgowy*” starpniecību,

- Portugālē: „*Tribunal da Relação*”. Pārsūdzības iesniedz, aizpildot pieprasījumu saskaņā ar spēkā esošajiem valsts tiesību aktiem, ko iesniedz tiesā, kuras lēmums tiek pārsūdzēts,

- Rumānijā: *„Curte de Apel”*,

- Slovēnijā: *„okrožno sodišče”*,

- Slovākijā: „*okresný súd*”,

- Šveicē: *„tribunal cantonal /Kantonsgericht / tribunale cantonale”,*

- Somijā: *„hovioikeus / hovrätt”,*

- Zviedrijā: „*Svea hovrätt*”,

- Apvienotajā Karalistē:

(a) Anglijā un Velsā: *High Court of Justice* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Magistrates' Court*;

(b) Skotijā: *Court of Session* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Sheriff Court*;

(c) Ziemeļīrijā: *High Court of Justice* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Magistrates' Court*;

(d) Gibraltārā: *Supreme Court of Gibraltar* vai sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā — *Magistrates' Court*.

IV PIELIKUMS

Pārsūdzības, ko var iesniegt saskaņā ar konvencijas 44. pantu.

- Beļģijā: Grieķijā, Spānijā, Francijā, Itālijā, Luksemburgā un Nīderlandē — pārsūdzība kasācijas kārtībā,

- Bulgārijā: *„обжалване пред Върховния касационен съд”*,

- Čehijas Republikā: „*dovolání*” un „*žaloba pro zmatečnost*”,

- Dānijā: pārsūdzība iesniedzama *„højesteret”*, ar *„Procesbevillingsnævnet” atļauju*,

- Vācijas Federatīvajā Republikā: *„Rechtsbeschwerde”*,

- Igaunijā: „*kassatsioonikaebus*”,

- Īrijā: pārsūdzība pēc būtības iesniedzama *Supreme Court*,

- Islandē: pārsūdzība iesniedzama *„Hæstiréttur”*,

- Kiprā: pārsūdzība iesniedzama *Supreme Court*,

- Latvijā: pārsūdzība Augstākās Tiesas Senātā ar apgabaltiesas starpniecību,

- Lietuvā: pārsūdzībam iesniedzama „*Lietuvos Aukščiausiasis Teismas*”,

- Ungārijā: „*felülvizsgálati kérelem*”,

- Maltā: tālāka pārsūdzība citā tiesā nav iespējama; sprieduma par uzturlīdzekļiem gadījumā – „*Qorti ta' l-Appell*” saskaņā ar pārsūdzības procedūru, kas noteikta „*kodiċi ta' Organizzazzjoni u Procedura Ċivili – Kap. 12*”,

- Norvēģijā: pārsūdzība iesniedzama *„Hoeyesteretts Ankeutvalg”* vai *"Hoeyesterett”*,

- Austrijā: *„Revisionsrekurs”*,

- Polijā: „*skarga kasacyjna*”,

- Portugālē: pārsūdzība pēc būtības,

- Rumānijā: *„contestatie in anulare”* vai *„revizuire”*,

- Slovēnijā: pārsūdzība iesniedzama „*Vrhovno sodišče Republike Slovenije*”,

- Slovākijā: „*dovolanie*”,

- Šveicē: *„recours devant le Tribunal fédéral”* / *„Beschwerde beim Bundesgericht”* / *„ricorso davanti al Tribunale federale”*,

- Somijā: pārsūdzība iesniedzama „*korkein oikeus / högsta domstolen*”,

- Zviedrijā: pārsūdzība iesniedzama „*Högsta domstolen*”,

- Apvienotajā Karalistē: vienreizēja tālāka pārsūdzība pēc būtības.

V PIELIKUMS

Konvencijas 54. un 58. pantā minētā apliecība spriedumos un izlīgumos

1. Izcelsmes valsts

2. Tiesa vai kompetentā iestāde, kas izdevusi apliecību

2.1. Nosaukums

2.2. Adrese

2.3. Tālr./fakss:/e-pasts

3. Tiesa, kas pieņēma spriedumu/apstiprināja izlīgumu*

3.1. Tiesas veids

3.2. Tiesas atrašanās vieta

4. Spriedums/izlīgums*

4.1. Datums

4.2. Atsauces numurs

4.3. Spriedumā/izlīgumā iesaistītās puses*

4.3.1. Prasītāja(–u) vārds(–i)

4.3.2. Atbildētāja(-u) vārds(-i)

4.3.3. Citu pušu vārdi, ja tādas ir

4.4. Dokumenta piesūtīšanas datums, uz kura pamata ierosināta lieta, ja spriedums pieņemts aizmuguriski

4.5. Sprieduma/izlīguma* teksts, kas pievienots šai apliecībai

5. To personu vārdi, kurām piešķirta juridiskā palīdzība

Spriedums/izlīgums* ir izpildāms izcelsmes valstī (Konvencijas 38./58. pants) pret:

Vārds, uzvārds:

……..… (vieta), ……....(datums)

Paraksts un/vai zīmogs …….

* Lieko svītrot

VI PIELIKUMS

Konvencijas 57. panta 4. punktā minētā apliecība par publiskiem aktiem

1. Izcelsmes valsts

2. Tiesa vai kompetentā iestāde, kas izdevusi apliecību

2.1. Nosaukums

2.2. Adrese

2.3. Tālr./fakss:/e-pasts

3. Iestāde, kas apliecinājusi akta autentiskumu

3.1. Iestāde, kas iesaistīta publiskā akta sastādīšanā (ja vajadzīgs)

3.1.1. Iestādes nosaukums

3.1.2. Iestādes atrašanās vieta

3.2. Iestāde, kas reģistrējusi publisko aktu (ja vajadzīgs)

3.2.1. Iestādes veids

3.2.2. Iestādes atrašanās vieta

4. Publiskais akts

4.1. Akta apraksts

4.2. Datums

4.2.1. kurā akts sastādīts

4.2.2. (ja tas ir atšķirīgs) kurā akts reģistrēts

4.3. Atsauces numurs

4.4. Aktā minētās puses

4.4.1. Kreditora vārds

4.4.2. Parādnieka vārds

5. Šai apliecībai pievienotās izpildāmās saistības teksts.

Publiskais akts ir izpildāms pret parādnieku izcelsmes valstī (šīs konvencijas 57. panta 1. punkts)

(Vieta),... ....., (datums) .....

Paraksts un/vai zīmogs

VII PIELIKUMS

Konvencijas, ko aizstāj saskaņā ar šīs konvencijas 65. pantu, ir šādas:

- Madridē 1896. gada 19. novembrī parakstītais Līgums starp Šveices Konfederāciju un Spāniju par abpusēju līgumu izpildi civillietās un komerclietās,

- Bernē 1926. gada 21. decembrī parakstītā Konvencija starp Čehoslovākijas Republiku un Šveices Konfederāciju par spriedumu atzīšanu un izpildi, ar papildprotokoliem,

- Bernē 1929. gada 2. novembrī parakstītā Konvencija starp Šveices Konfederāciju un Vācijas Reihu par spriedumu un šķīrējtiesas lēmumu atzīšanu un izpildi,

- Kopenhāgenā 1932. gada 16. martā parakstītā Konvencija starp Dāniju, Somiju, Islandi, Norvēģiju un Zviedriju par spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās,

- Romā 1933. gada 3. janvārī parakstītā Konvencija starp Šveices Konfederāciju un Itāliju par spriedumu atzīšanu un izpildi,

- Stokholmā 1936. gada 15. janvārī parakstītā Konvencija starp Zviedriju un Šveices Konfederāciju par spriedumu un šķīrējtiesas lēmumu atzīšanu un izpildi,

- Bernē 1959. gada 29. aprīlī parakstītā Konvencija starp Šveices Konfederāciju un Beļģiju par spriedumu un šķīrējtiesas lēmumu atzīšanu un izpildi,

- Bernē 1960. gada 16. decembrī parakstītā Konvencija starp Austriju un Šveices Konfederāciju par spriedumu atzīšanu un izpildi,

- Londonā 1961. gada 12. jūnijā parakstītā Konvencija starp Norvēģiju un Apvienoto Karalisti, kas paredz abpusēju spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās,

- Oslo 1977. gada 17. jūnijā parakstītā Konvencija starp Norvēģiju un Vācijas Federatīvo Republiku par spriedumu un izpildāmu publisku aktu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās,

- Kopenhāgenā 1977. gada 11. oktobrī parakstītā Konvencija starp Dāniju, Somiju, Islandi, Norvēģiju un Zviedriju par spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās,

- Vīnē 1984. gada 21. maijā parakstītā Konvencija starp Norvēģiju un Austriju par spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās.

VIII PIELIKUMS

Konvencijas 79. pantā minētās valodas ir angļu, bulgāru, čehu, dāņu, franču, grieķu, holandiešu, igauņu, islandiešu, itāļu, īru, latviešu, lietuviešu, maltiešu, norvēģu, poļu, portugāļu, rumāņu, slovāku, slovēņu, spāņu, somu, ungāru, vācu un zviedru valoda.

IX PIELIKUMS

Valstis un normas, kas minētas 1. protokola II. pantā, ir šādas:

- Vācijā: Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozeßordnung*) 68., 72., 73. un 74. pants par trešo personu paziņojumiem,

- Austrijā: Civilprocesa kodeksa (*Zivilprozeßordnung*) 21. pants par trešo personu paziņojumiem,

- Ungārijā: Civilprocesa kodeksa (*Polgári perrendtartás*) 58. līdz 60. pants par trešo personu paziņojumiem,

- Šveicē – attiecībā uz tiem kantoniem, kuru piemērojamais civilprocesa kodekss neparedz konvencijas 6. panta 2. punktā un 11. pantā minēto jurisdikciju: attiecīgie piemērojamā civilprocesa kodeksa noteikumi par trešo personu paziņojumiem (*litis denuntiatio*).

Dānijas vārdā

Eiropas Kopienas vārdā

Islandes vārdā

Norvēģijas Karalistes vārdā

Šveices Konfederācijas vārdā